Geleid door de hand des Heren

Habakuks twee tafelen

Jeff Pippenger
2012-10-16

Habakuks Twee Tafelen 4 van 95

Voor mij is het tamelijk moeilijk om in een presentatie van ongeveer een uur acht pagina's aantekeningen door te nemen. En zoals u zult opmerken, hebben wij 20 pagina's; dus ik laat u eenvoudig weten dat ik niet van plan ben deze aantekeningen voor te lezen. Ik ben van plan enkele van deze passages hieruit voor te lezen ten behoeve van hen die via LiveStream kijken en de aantekeningen kunnen downloaden; en opdat zij die dit uiteindelijk op DVD bekijken, dit voor zichzelf in het verslag hebben, indien deze artikelen hun niet reeds ter beschikking staan. Waarmee wij ons bezighouden, zijn de Twee Tafelen van Habakuk, en op dit punt trachten wij slechts aan te tonen dat Ellen White in overeenstemming was met de waarheden die op deze Chart van 1843 worden voorgesteld.

De eerste drie presentaties die wij gisteren hebben afgerond, toonden aan dat Ellen White de 2520-tijdsprofetie in Early Writings, pagina 236, duidelijk en specifiek als geldig bevestigt.

Wanneer zij spreekt over de eerste teleurstelling in maart 1844, zegt zij dat de Millerieten na de teleurstelling de Bijbel bleven bestuderen, en dat zij ontdekten dat hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht 1843 te voorspellen voor de 2520, de 2300 en de 1335, vervolgens in 1844 werd herkend als bewijs dat deze profetische perioden in 1844 eindigden. En wij hebben besproken hoe de enige profetische perioden waarover zij kan spreken deze twee zijn [verwijzend naar de 2520 en de 2300 op de 1843-kaart], niet de 1335. De 1335 begon in de periode van na Christus; zij eindigde in 1843. Daarom hecht zij haar goedkeuring aan het begrip van de 2520 en de profetie van de 2300 jaren.

En vervolgens ging zij verder door te zeggen dat in die tijdsperiode, toen men begon aan te tonen dat drie tijdsprofetieën in 1844 eindigden, dit de vervolging veroorzaakte waardoor de Millerieten uit de kerk werden verdreven. Het is dus geen toeval dat hier aan het einde van de wereld mannen en vrouwen in de Adventkerk worden vervolgd omdat zij de informatie presenteren waarom de 2520 in 1844 eindigde.

Geleid door de hand des Heren

Dus gaan wij nu over tot een ander onderwerp, namelijk dit hier [verwijzend naar AD508 op de 1843 Chart]. U zult ontdekken, indien u deze Charts nog niet hebt bekeken, dat Zuster White over deze 1843 Chart zegt: "I saw that the Lord directed in this Chart," en over deze 1850 Chart zegt zij dat God betrokken was bij de publicatie van deze Chart. Zij heeft ons dus meegedeeld dat God betrokken was bij de totstandkoming van beide Charts, en dat hun opzet menselijkerwijs doelbewust was. De Millerieten hebben dit opzettelijk gedaan, maar het geschiedde naar Gods

ontwerp.

Hierboven, van 677 v.Chr. tot wat zij geloofden, n.Chr. 1843, is dit de kolom [verwijzend naar de tweede kolom direct links op de kaart van 1843] die de 2520 aanduidt, die begint in 677 v.Chr. en waarvan zij meenden dat hij in n.Chr. 1843 eindigde.

En zij behielden deze aanschouwelijke illustratie op de kaart van 1850, van hier [verwijzend naar de derde kolom van links] 677 v.Chr. tot hier, n.Chr. 1844. Dit is de kolom van de 2520 die op beide kaarten voorkomt.

En precies in het midden van deze kolommen staat in beide gevallen het kruis.

En direct onder het kruis staat de verwijzing naar het Dagelijkse. En het symbool van het Dagelijkse, het heidendom, de wortel van de heidense religie, is zelfverheffing; en hier kunt u de hand van de Heer daarin zien, niet noodzakelijkerwijs de menselijke hand op beide van deze kaarten.

Opdat u en ik, of wie dan ook, onze zelfverheffing van ons weggenomen zouden krijgen, moeten wij komen aan de voet van het kruis, zoals op beide van deze grafieken wordt weergegeven. Die les wordt geïllustreerd.

En natuurlijk, wanneer wij spreken over de kolommen van de 2520 met het kruis in het midden, weten wij dat ter vervulling van Daniël 9, toen Christus kwam om het verbond met velen voor één week te bevestigen, die ene week gelijkstaat aan 2520 dagen, en in het midden van die week werd Hij gekruisigd. Dus zien wij in het midden van deze kolommen op elk van deze grafieken het kruis, en deze duiden op de 2520 dagen gedurende welke Christus het verbond met velen bevestigde.

Dus zullen wij nu het Dagelijks offer en Ellen Whites bekrachtiging daarvan behandelen.

> „Op 23 september toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk te herwinnen, en dat de inspanningen in deze tijd van verzameling verdubbeld moesten worden. In de verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd, maar nu, in de tijd van verzameling, zal God Zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, zij brachten weinig of niets tot stand; maar in de verzameling, wanneer God Zijn hand heeft uitgestrekt om Zijn volk te vergaderen, zullen de inspanningen om de waarheid te verbreiden het beoogde uitwerksel hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het verkeerd was wanneer iemand zich op de verstrooiing beriep voor voorbeelden die ons nu, in de verzameling, zouden moeten leiden; want indien God nu niet meer voor ons zou doen dan Hij toen deed, zou Israël nooit vergaderd worden. Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heer was geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen."
>
> Toen zag ik met betrekking tot het —dagelijks' (Daniël 8:12), dat het woord —offer' door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere degenen die de roep aangaande het uur van het oordeel brachten, daarvan het juiste inzicht heeft gegeven.

> Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —dagelijks'; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen aanvaard, en daarop zijn duisternis en verwarring gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen beproeving geweest, en zal nooit meer een beproeving zijn.
>
> De Heere heeft mij getoond dat de boodschap van de derde engel moet uitgaan en aan de verstrooide kinderen van de Heere verkondigd moet worden, maar dat zij niet aan tijdsbepalingen opgehangen mag worden. Ik zag dat sommigen in een valse opwinding geraakten, voortkomend uit het prediken van tijd; maar de boodschap van de derde engel is sterker dan wat tijd ook vermag te zijn. Ik zag dat deze boodschap op haar eigen grondslag kan staan en geen tijd nodig heeft om haar te versterken; en dat zij met machtige kracht zal uitgaan, haar werk zal doen, en in gerechtigheid verkort zal worden.
>
> „Toen werd mijn aandacht gevestigd op sommigen die in de grote dwaling verkeren te geloven dat het hun plicht is naar het oude Jeruzalem te gaan, en menen dat zij daar een werk te doen hebben voordat de Heere komt. Een dergelijke opvatting is erop berekend de gedachten en de belangstelling af te trekken van het tegenwoordige werk des Heeren, onder de boodschap van de derde engel; want zij die menen dat zij nog naar Jeruzalem moeten gaan, zullen hun gedachten daar hebben, en hun middelen zullen worden onthouden aan de zaak van de tegenwoordige waarheid om zichzelf en anderen daarheen te brengen. Ik zag dat zulk een zending geen werkelijk goed zou uitrichten, dat het lang zou duren om zeer weinigen van de Joden zelfs in de eerste komst van Christus te doen geloven, laat staan in Zijn tweede komst. Ik zag dat Satan sommigen hierin zeer bedrogen had en dat zielen overal om hen heen in dit land door hen geholpen zouden kunnen worden en ertoe gebracht om de geboden Gods te houden, maar dat zij hen lieten omkomen. Ik zag ook dat het oude Jeruzalem nooit herbouwd zou worden; en dat Satan al het mogelijke deed om de gedachten van de kinderen des Heeren thans, in de tijd van de inzameling, naar deze dingen te leiden, om hen ervan te weerhouden hun gehele belangstelling in het tegenwoordige werk des Heeren te leggen, en om hen ertoe te brengen de noodzakelijke voorbereiding voor de dag des Heeren te veronachtzamen." Early Writings, 74–76.

Enkele zaken die wij zullen aantonen: wij hebben een passage uit Early Writings, pagina 74. Daarmee hebben wij ons eerder beziggehouden. Vele van deze zaken die wij in deze presentatie zullen behandelen, hebben wij eerder behandeld; maar de meesten van ons begrijpen niet dat deze passage in Early Writings een ontwikkeling heeft doorgemaakt. Zoals zij in het boek Early Writings bestaat, zullen mensen gebruikmaken van wat in Early Writings staat om de waarheid verkeerd voor te stellen. Maar als men teruggaat naar de oorspronkelijke brondocumenten, wordt de grond voor hun verkeerde voorstelling van de waarheid weggenomen.

Er kan dus veel over dit onderwerp worden gezegd. Ik zal slechts een paar punten aanwijzen, omdat wij het hier over het Dagelijkse hebben. Maar in deze passage uit Early Writings wil ik u wijzen op de allereerste twee gedachten, 23 september.

Goed. 23 september—indien u daarmee niet vertrouwd bent, kunt u daar 1850 invullen; 23 september 1850. Dit heeft invloed op het juiste begrip van het Dagelijkse.

Het einde van de eerste alinea is een uitspraak waarmee wij ons hier de afgelopen dagen reeds hebben beziggehouden: „Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand des Heeren werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erboven was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien totdat Zijn hand werd weggenomen."

De tweede alinea zegt: „Toen zag ik in verband met het —dagelijks' (Daniël 8:12) . . . ." Nu wil ik dat u dit eenvoudigweg in uw geheugen opslaat — wij zullen dit ongetwijfeld later behandelen, zo de Heere wil — wanneer het Dagelijks op de Kaart van 1843 wordt voorgesteld, hier precies, staat er: „het wegnemen van het dagelijks"; er staat: „Daniël 12:11 en 12." Op de Kaart van 1850, wanneer men het Dagelijks behandelt, staat er: „heidense heerschappij of wanneer het dagelijks weggenomen is, Daniël 11:31." Dus op deze twee Kaarten ligt de nadruk die zij ontlenen aan Daniël 11:31 en Daniël 12:11 op het wegnemen van het Dagelijks. Goed?

> En in Daniël 11:31 en Daniël 12:11 is het Hebreeuwse woord dat met „wegnemen" wordt vertaald sur, en het betekent „wegnemen"; het betekent „verwijderen".

Maar in Daniël 8, in vers 11, waar staat dat het Gedurige wordt weggenomen, is het een ander Hebreeuws woord. Het is rum, en het betekent „opheffen en verhogen".

William Miller maakte dus gebruik van de Concordantie van Cruden, en de Concordantie van Cruden verschaft u geen enkel inzicht in het Hebreeuws of het Grieks. De Heere leidde derhalve de Millerieten; want van de drie plaatsen waar het Dagelijks in het boek Daniël wordt genoemd — Daniël hoofdstuk 8, Daniël hoofdstuk 11 en Daniël hoofdstuk 12 — betekent in de hoofdstukken 11 en 12 het Hebreeuwse woord dat met „wegnemen" is vertaald inderdaad „wegnemen". En dát is wat zij op deze Kaarten benadrukken: dat, wanneer het Heidendom werd weggenomen, de profetieën van de 1290 en de 1335 zouden aanvangen.

Maar in Daniël 8, wanneer het Dagelijks wordt weggenomen, gaat het niet over verwijderd worden; het gaat erover dat de godsdienst van het heidendom wordt verheven en verhoogd. Dus de Millerieten hadden gelijk. Zij verwezen naar de twee hoofdstukken in Daniël die gaan over het wegnemen van het Dagelijks.

Maar hier in Early Writings, en wanneer wij teruggaan door de oorspronkelijke brondocumenten, zult u in dit hoofdstuk zien dat deze verwijzing naar Daniël 8:12 er oorspronkelijk niet staat. Ik weet niet of Ellen White hun heeft opgedragen dit daar in 1882 op te nemen, toen zij Early Writings drukten, of dat een van de redacteuren het heeft toegevoegd. Ik voel mij er niet door bedreigd, omdat het hier niet over het wegnemen spreekt.

In de tweede alinea staat: „Toen zag ik met betrekking tot het —dagelijks' (Daniël 8:12), dat het woord —offer' door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heer degenen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden, het juiste inzicht daarin gaf."

Enkele jaren geleden hadden wij in Duitsland een bijeenkomst met enkele vooraanstaande predikanten uit Duitsland en enkele docenten van de seminaries aldaar, waar ik een voordracht hield en zij hun stenen naar deze boodschap wierpen.

En daar was een predikant uit Italië, en hij bracht een van de dwaze argumenten over dit vers naar voren. En wat hij zei was—en er zijn verscheidene dwaze argumenten over het Gedurige, zodat u dit dwaze argument vaak gebruikt zult aantreffen, en wij zullen het hier in het verslag opnemen. Er staat: „Toen zag ik met betrekking tot het —dagelijks' (Daniël 8:12) dat het woord —offer' door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere de juiste opvatting ervan gaf aan hen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden." Hier is het dwaze argument: Zij zeggen dat Ellen White hier niet het Gedurige onderschrijft; zij onderschrijft het begrip van de pioniers dat het woord offer door menselijke wijsheid is toegevoegd en niet tot de tekst behoort. Goed? Dus deze Italiaanse predikant voert dit argument aan.

En ik zei: „Welnu, leg mij dan de volgende zin uit, pastor."

De volgende zin luidt: „Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —dagelijks'; . . . ." Dit gaat niet over de juiste opvatting dat het woord offer door menselijke wijsheid is toegevoegd. Ellen White hier—and dit is een moeilijke, dit is een moeilijke voor deze mensen die vandaag in het adventisme weigeren te horen en weigeren te zien. Over deze alinea hebben waarschijnlijk meer theologen hun zaligheid verloren dan over enige andere alinea in de Geest der Profetie. Ik overdrijf niet; ik denk dat dit waarschijnlijk juist is.

In het begin van de twintigste eeuw, toen de valse opvatting over het Gedurige in het adventisme werd geïntroduceerd, wist iedereen die daarover streed, aan beide zijden van de kwestie, dat men streed over deze alinea. Toen Stephen Haskell de pioniersopvatting verdedigde dat het Gedurige het heidendom was, wat deed hij toen? Hij herdrukte deze Kaart van 1843 en plaatste deze alinea onderaan. Deze alinea vormt dus het brandpunt van de controverse, en het is hier dat vele, vele mannen zich in hun zwaard hebben gestort en gestorven zijn.

Dus, op zijn minst wil ik dat u hier ziet dat er mannen zijn zoals onlangs Steve Wohlberg van White Horse Ministries, die deze boodschap heeft bestreden. En een van zijn argumenten is: „Wel, Ellen White heeft nooit een standpunt ingenomen over het Dagelijkse, dus hoef ik er ook geen te hebben," wat eenvoudigweg een volstrekt dwaze opvatting was. Maar zelfs als wij hem de mogelijkheid toestaan dat Ellen White er geen standpunt over had, wat zegt zij dan in dit citaat? Zij zegt dat de Pioniers de juiste opvatting erover hadden. Zelfs als zij niet wist wat het was, zegt zij hier dat er een juiste opvatting is, wat betekent dat er een onjuiste opvatting is, misschien wel verscheidene onjuiste opvattingen.

Je hebt mannen zoals Vance Ferrell. Vance Ferrell; mensen stellen vertrouwen in de profetische interpretaties van Vance Ferrell, en ik weet niet waarom. Vance Ferrell is niet de enige, maar hij is een van de mannen die zeggen dat het Dagelijkse zowel het heidendom als Christus' bediening in het heiligdom vertegenwoordigt. Goed? Hij zegt dat dit symbool zowel Satan als Christus voorstelt.

Wat voor onderscheidingsvermogen wordt er aangewend bij een dergelijke redenering?

Goed, zuster White, wat het Gedurige hier ook moge voorstellen, zij zegt dat er een juiste zienswijze is. Dus daarover kunnen wij het hier op zijn minst eens zijn, nietwaar?

> „Toen zag ik met betrekking tot het —dagelijks' (Daniël 8:12), dat het woord —offer' door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heere hun die de roep aangaande het uur van het oordeel verkondigden, het juiste inzicht daarin gaf. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —dagelijks'; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen omhelsd,"

Dit is wat ik tegen de Italiaanse predikant zei. Ik zei: „Goed. Kunt u mij historische verwijzingen geven waaruit blijkt dat er na 1844 andere opvattingen over het woord offer zijn aanvaard?"

En op dit punt trok hij zich daar min of meer uit terug.

Sinds 1844 zijn andere opvattingen over het dagelijkse aanvaard, en wat hebben zij voortgebracht? Duisternis en verwarring.

Onderstreep „duisternis en verwarring", want wanneer zuster White verder over het Dagelijkse spreekt, spreekt zij over duisternis en verwarring, en wij zullen u vanmorgen enkele daarvan tonen.

Een verkeerde opvatting van het Dagelijks leidt tot duisternis en verwarring.

„Tijd is sinds 1844 geen beproeving geweest en zal dat nooit meer zijn."

Dus, in verband met het Dagelijks dat u hier ziet, volgt hier het argument. Hier is het argument van vandaag; hier is het argument dat door de zoon van Ellen White werd geïntroduceerd. Het werd door anderen geïntroduceerd, maar hij is degene die het in het historische verslag van het adventisme heeft vastgelegd. Het luidt dat, wanneer u deze passage leest, de context van tijdsbepaling datgene is wat u moet begrijpen.

—„andere opvattingen zijn aanvaard" — met betrekking tot het Dagelijks — „en duisternis en verwarring zijn gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen toetssteen meer geweest, en zal dat nooit meer worden.

De Heer heeft mij getoond dat de boodschap van de derde engel moet uitgaan en verkondigd moet worden aan de verstrooide kinderen van de Heer, maar zij mag niet aan tijd worden opgehangen.

Ziet u waarom Willy White zegt dat wij de context van het vaststellen van tijden moeten begrijpen?

Er wordt gesproken over de verwarring die de onjuiste opvattingen over het Dagelijks teweegbrachten; tijd is geen beproeving geweest; en vervolgens is er een alinea over het vaststellen van tijd.

Goed, dit is wat u moet begrijpen: deze alinea over tijdsbepaling stond niet in het oorspronkelijke brondocument; en de uitspraak dat tijd geen beproeving is geweest, die zin is gewijzigd. Zij geeft Ellen Whites oorspronkelijke gedachte onjuist weer. Zij bracht niets met betrekking tot tijdsbepaling in verband met het Dagelijks. Dit is wat wij vanmorgen willen onderzoeken.

Dus, zoals ik zei, gaan wij niet al deze bladzijden lezen. Ik zal er slechts voor zorgen dat u ze in uw bezit hebt, zodat u kunt toetsen wat ik zeg; want als mens bestaat de mogelijkheid dat ik u misleid.

Arthur White—„De context van tijdsbepaling”

De voorstanders van de oude opvatting hielden vol dat de bewoording van deze uitspraak [Early Writings, 74–75.] de goedkeuring van de hemel hechtte aan de opvatting over het dagelijks offer zoals die door Miller werd gehuldigd en later door Uriah Smith werd herhaald.

Arthur White, de zoon van Willy White, zegt in zijn zesdelige reeks over de geschiedenis van Ellen White, sprekend over de positie van zijn vader waarin hij de juiste opvatting van het Dagelijks verwierp, in EGW, deel 6, op bladzijde 252,

„De voorstanders van de oude opvatting” — namelijk dat het Gedurige het heidendom vertegenwoordigde — „hielden staande dat de bewoording van deze uitspraak [Early Writings, 74–75.] de hemelse goedkeuring verleende aan de opvatting omtrent het Gedurige, zoals die door Miller werd gehuldigd en later door Uriah Smith werd herhaald.”

Als Arthur White een oprechte, nauwkeurige historicus was geweest, weet u dan wat hij daar gezegd zou hebben? Hij zou daar eenvoudig één woord hebben ingevoegd; maar Arthur White sloeg hier de plank mis. Hij zou hebben gezegd: „De voorstanders van de oude zienswijze hielden [terecht] vol dat de bewoording van deze uitspraak, —hielden vol dat de bewoording van deze uitspraak [Early Writings, 74-75.], de goedkeuring van de Hemel hechtte aan de zienswijze over het dagelijks offer zoals die door Miller werd gehuldigd en later door Uriah Smith werd herhaald.”

Maar hij formuleert het daar niet juist. Hij zegt slechts wat zij handhaven, alsof er de mogelijkheid bestond dat zij een onjuist standpunt handhaafden. Maar dat deden zij niet; zij hadden het juiste standpunt.

—„De voorstanders van de nieuwe zienswijze” — zijn vader, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, en ik zal daar nu niet op ingaan — „de voorstanders van de nieuwe zienswijze stelden dat de uitspraak in haar context moest worden opgevat — de context van tijdsbepaling.”

Wij hebben u zojuist hun argument uiteengezet in Early Writings, bladzijde 74.

—„De voorstanders van de nieuwe zienswijze waren van oordeel dat de uitspraak in haar context moest worden opgevat—de context van tijdsbepaling. Ellen White’s herhaalde verklaringen dat „ik geen licht heb over dit punt” (Letter 226, 1908) en „ik niet in staat ben de punten waarover vragen zijn gerezen duidelijk te omschrijven” (Letter 250, 1908), evenals haar onvermogen om een definitieve uitspraak te doen toen de kwestie haar met aandrang werd voorgelegd, schenen hun conclusie te ondersteunen. Zij waren er bovendien van overtuigd dat de boodschappen die door Ellen White waren gegeven, niet in strijd zouden zijn met de duidelijk vaststaande gebeurtenissen van de geschiedenis.” Arthur White, EGW, deel 6, 252.

De oorspronkelijke versie—Review and Herald, 1 november 1850

En Early Writings, bladzijde 74—wanneer werd het gedrukt? 1882; het boek Early Writings werd in 1882 gedrukt.

Maar waar de passage uit Early Writings die wij overwegen oorspronkelijk te vinden is, is in de Review and Herald van 1 november 1850, en u hebt die in uw aantekeningen. En het zijn verscheidene alinea's, en zoals ik heb gezegd, zullen wij ze niet allemaal lezen.

Wij zien vier alinea's op pagina 2, vervolgens vier alinea's op pagina 3:

> Geliefde broeders en zusters, ik wens u een korte schets te geven van hetgeen de Heere mij onlangs in een visioen heeft getoond. Mij werd de liefelijkheid van Jezus getoond, en de liefde die de engelen voor elkander hebben. De engel zei: Kunt gij hun liefde niet aanschouwen? —volg die na. Evenzo moet Gods volk elkander liefhebben. Laat de schuld liever op uzelf vallen dan op een broeder. Ik zag dat de boodschap —verkoopt wat gij hebt en geeft aalmoezen' door sommigen niet in haar heldere licht was gegeven; dat het ware doel van de woorden van onze Heiland niet duidelijk was voorgesteld. Ik zag dat het doel van het verkopen niet was om te geven aan hen die in staat zijn te arbeiden en in hun eigen onderhoud te voorzien, maar om de waarheid te verbreiden. Het is een zonde om hen die kunnen arbeiden in ledigheid te onderhouden en daarin te sterken. Sommigen zijn ijverig geweest om alle bijeenkomsten bij te wonen; niet om God te verheerlijken, maar om de —broden en vissen.' Zulken zouden veel beter thuis kunnen zijn, arbeidende met hun handen aan —hetgeen goed is,' om te voorzien in de behoeften van hun gezinnen, en iets te hebben om te geven tot ondersteuning van de dierbare zaak van de tegenwoordige waarheid.
>
> Sommigen, zo zag ik, hadden gedwaald door te bidden dat de zieken genezen zouden worden in tegenwoordigheid van ongelovigen. Indien er onder ons enigen ziek zijn en de oudsten der gemeente roepen om over hen te bidden, overeenkomstig Jakobus 5:14, 15, dan behoren wij het voorbeeld van Jezus te volgen. Hij dreef de ongelovigen uit de kamer en genas toen de zieken; zo behoren ook wij ernaar te streven afgescheiden te zijn van het ongeloof van hen die geen geloof hebben, wanneer wij bidden voor de zieken onder ons.
>
> „Toen werd mijn aandacht opnieuw gevestigd op de tijd waarin Jezus Zijn discipelen afzonderde, in een bovenzaal, en hun eerst de voeten wies, en hun daarna te eten gaf van het gebroken brood, als voorstelling van Zijn gebroken lichaam, en van het sap van de wijnstok als voorstelling van Zijn vergoten bloed. Ik zag dat allen hierin met verstand te werk behoren te gaan en het voorbeeld van Jezus behoren te volgen, en dat zij, wanneer zij deze verordeningen onderhouden, zich zoveel mogelijk van de ongelovigen behoren af te zonderen.
>
> Toen werd mij getoond dat de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten, nadat Jezus het Heiligdom heeft verlaten. De engel zei: Het is de toorn van God en van het Lam die de vernietiging of dood van de goddelozen veroorzaakt. Op de stem van God zullen de heiligen machtig en geducht zijn als een leger met banieren; maar zij zullen dan het geschreven oordeel niet voltrekken. De voltrekking van het oordeel zal plaatsvinden aan het einde van de 1000 jaar.
>
> Nadat de heiligen tot onsterfelijkheid zijn veranderd, en tezamen worden opgenomen, en hun harpen, kronen, enz. ontvangen, en de Heilige Stad binnengaan, zetten Jezus en de heiligen

zich tot het oordeel. De boeken worden geopend, het boek des levens en het boek des doods; het boek des levens bevat de goede daden van de heiligen, en het boek des doods bevat de boze daden van de goddelozen. Deze boeken werden vergeleken met het wetboek, de Bijbel, en overeenkomstig dat werden zij geoordeeld. De heiligen vellen in eenheid met Jezus hun oordeel over de goddeloze doden. Zie toch! zei de engel, de heiligen zitten in het oordeel, in eenheid met Jezus, en meten ieder van de goddelozen toe, overeenkomstig de daden die in het lichaam zijn gedaan, en bij hun namen wordt aangetekend wat zij bij de voltrekking van het oordeel moeten ontvangen. Dit, zag ik, was het werk van de heiligen met Jezus, in de Heilige Stad voordat deze in de loop van de 1000 jaren naar de aarde neerdaalt. Dan, aan het einde van de 1000 jaren, verlaten Jezus en de engelen en al de heiligen met Hem de Heilige Stad, en terwijl Hij met hen naar de aarde neerdaalt, worden de goddeloze doden opgewekt, en dan zullen juist de mannen die —Hem doorstoken hebben,' opgewekt zijnde, Hem van verre zien in al Zijn heerlijkheid, met de engelen en heiligen bij Hem, en zij zullen om Hem weeklagen. Zij zullen de afdrukken van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten zien, en waar zij de speer in Zijn zijde hebben gestoken. De afdrukken van de nagelen en van de speer zullen dan Zijn heerlijkheid zijn. Het is aan het einde van de 1000 jaren dat Jezus op de Olijfberg staat, en de berg splijt middendoor, en hij wordt tot een machtige vlakte, en zij die op dat ogenblik vluchten zijn de goddelozen, die zojuist zijn opgewekt. Dan daalt de Heilige Stad neer en zet zich op de vlakte.

Toen doordrenkt de satan de goddelozen, die opgewekt waren, met zijn geest. Hij vleit hun dat het leger in de Stad klein is, en dat zijn leger groot is, en dat zij de heiligen kunnen overwinnen en de Stad innemen. Terwijl de satan zijn leger verzamelde, bevonden de heiligen zich in de Stad en aanschouwden de schoonheid en heerlijkheid van het Paradijs Gods. Jezus was aan hun hoofd en leidde hen. Opeens was de lieflijke Heiland uit ons midden verdwenen; maar weldra hoorden wij zijn lieflijke stem, die zei: —Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.' Wij verzamelden ons rondom Jezus, en juist toen Hij de poorten van de Stad sloot, werd de vloek over de goddelozen uitgesproken. De poorten werden gesloten. Toen gebruikten de heiligen hun vleugels en stegen op naar de top van de muur van de Stad. Ook Jezus was bij hen; Zijn kroon zag er schitterend en heerlijk uit. Het was een kroon binnen een kroon, zeven in getal. De kronen der heiligen waren van het zuiverste goud, versierd met sterren. Hun aangezichten straalden van heerlijkheid, want zij waren het uitgedrukte beeld van Jezus; en terwijl zij opstegen en zich allen tezamen naar de top van de Stad begaven, werd ik verrukt door het schouwspel.

Toen zagen de goddelozen wat zij verloren hadden; en vuur werd door God over hen uitgeblazen en verteerde hen. Dit was de voltrekking van het oordeel. De goddelozen ontvingen toen overeenkomstig hetgeen de heiligen in eenheid met Jezus hun gedurende de 1000 jaren hadden toegemeten. Datzelfde vuur van God dat de goddelozen verteerde, zuiverde de gehele aarde. De gebroken, ruige bergen versmolten van gloeiende hitte, ook de dampkring, en al de stoppelen werden verteerd. Toen opende zich onze erfenis voor ons, heerlijk en schoon, en wij beërfden de gehele aarde, vernieuwd. Wij riepen allen met luider stem: Glorie, Halleluja.

> Ik zag ook dat de herders te rade behoren te gaan bij hen in wie zij gegronde reden hebben vertrouwen te stellen, bij hen die in alle boodschappen zijn geweest en standvastig zijn in de gehele tegenwoordige waarheid, voordat zij enig nieuw punt van betekenis naar voren brengen, waarvan zij menen dat de Bijbel het ondersteunt. Dan zullen de herders volkomen verenigd zijn, en de eenheid van de herders zal door de gemeente worden gevoeld. Ik zag dat zulk een handelwijze ongelukkige verdeeldheden zou voorkomen, en dan zou er geen gevaar zijn dat de kostbare kudde verdeeld en de schapen verstrooid zouden worden, zonder een herder."—

En vervolgens wordt het afgesloten met nog vijf alinea's, die ik voor u in een kader heb geplaatst, omdat deze vijf alinea's uit het artikel uiteindelijk in Early Writings zullen terechtkomen. Daarom staat er om deze laatste vijf alinea's een kader.

> "Op 23 september toonde de Heere mij dat Hij voor de tweede maal zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van zijn volk weder te verkrijgen, en dat de inspanningen in deze tijd van verzameling verdubbeld moesten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van verzameling, zal God zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten slechts weinig of niets tot stand; maar in de verzameling, wanneer God zijn hand heeft uitgestrekt om zijn volk te vergaderen, zullen pogingen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren één te zijn en ijverig in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand zich op de verstrooiing beriep voor voorbeelden die ons nu, in de verzameling, zouden moeten leiden; want indien God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zal Israël nooit vergaderd worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd, als dat zij wordt gepredikt."
>
> De Heer toonde mij dat de kaart van 1843 door zijn hand was geleid, en dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze wilde. Dat zijn hand over een vergissing in enkele van de cijfers was, en die verborg, zodat niemand haar kon zien, totdat zijn hand werd weggenomen.
>
> Toen zag ik met betrekking tot het „Dagelijks", dat het woord „offer" door menselijke wijsheid was toegevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere het juiste inzicht daarover gaf aan hen die de roep van het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in het juiste inzicht aangaande het „Dagelijks"; maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere zienswijzen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd.
>
> De Heer toonde mij dat tijd sinds 1844 geen beproeving is geweest, en dat tijd nooit meer een beproeving zal zijn.
>
> Toen werd mijn aandacht gevestigd op sommigen die in de grote dwaling verkeren dat de heiligen nog naar het oude Jeruzalem moeten gaan, enz., vóórdat de Heere komt. Een dergelijke opvatting is erop berekend de gedachten en de belangstelling af te trekken van het tegenwoordige werk van God onder de boodschap van de derde engel; want als wij naar Jeruzalem moeten gaan, dan zullen onze gedachten daar vanzelf op gericht zijn, en zullen onze middelen aan andere doeleinden worden onthouden om de heiligen naar Jeruzalem te brengen.

> Ik zag dat de reden waarom zij werden overgelaten om in deze grote dwaling te vervallen, hierin gelegen is dat zij hun dwalingen, waarin zij gedurende een aantal jaren in het verleden hebben verkeerd, niet hebben beleden en verlaten.” Review and Herald, 1 november 1850.

Ziet u ze? Weet u waarover ik spreek?

Goed. Als wij deze laatste vijf alinea’s binnengaan, zult u zien dat sommige dingen in het origineel anders zijn dan u zult aantreffen in Early Writings, pagina 74.

UIT HET PUBLIEK: Dus u zegt dat deze in de doos de originelen zijn?

Deze in het kader, dit zijn de laatste vijf alinea’s in dit oorspronkelijke artikel, en dit kader staat eromheen. Deze vijf alinea’s zijn wat uiteindelijk terechtkomt in Early Writings, pagina 74.

Maar wanneer werd dit gedrukt, wanneer werd dit geschreven? November 1850.

Dus heb ik de zaken die in deze vijf alinea’s veranderd zullen worden, vetgedrukt weergegeven. Hiermee zal een metamorfose plaatsvinden; want in de zeer nabije toekomst, in 1851, zal het boek A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White worden gedrukt, en men zal deze alinea’s nemen en ze opnemen in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. En van hier [artikel in Review and Herald, november 1850] tot A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White hebben er in deze vijf alinea’s enkele kleine redactionele wijzigingen plaatsgevonden. En vervolgens zijn er van A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White in 1851 tot Early Writings in 1882 nog meer redactionele wijzigingen, en het zijn die redactionele wijzigingen die Early Writings, bladzijde 74, ingewikkeld maken.

Dus, in deze vijf alinea’s waarmee het oorspronkelijke manuscript afsluit, zal in de eerste alinea, „23 september, de Heer toonde mij . . .”, dat worden gewijzigd.

In de volgende alinea’s: „Toen zag ik . . .”; „Toen zag ik . . .”; „De Heere toonde mij . . .”; en: „Toen werd ik gewezen op . . .”; worden deze dingen enigszins aangepast.

Tien hoofdwaarheden getoond in dertien alinea’s

Maar wat ik wil dat u ziet in deze dertien alinea’s uit het oorspronkelijke artikel, is dat zij tien hoofdzaken heeft aangetoond.

En nu herinner ik mij waarom ik deze dingen vetgedrukt heb. Het is niet omdat die veranderd zullen worden. Ik leg voor u nadruk op iets, als u wilt zien, namelijk dat haar in deze dertien alinea’s dit werd getoond . . . , haar werd dit getoond . . . , haar werd dit getoond . . . , haar werd dit getoond. En wanneer haar één ding werd getoond, dan werd haar, nadat zij ons daarover heeft verteld, vervolgens iets getoond dat niet noodzakelijkerwijs verband hield met wat haar zojuist was getoond: „Mij werd dit getoond . . . ; mij werd dit getoond . . . ; mij werd dit getoond . . . .”

U kunt het zelf nagaan en het zelf lezen, maar haar werden in deze dertien alinea’s tien voornaamste waarheden getoond.

Dit is wat haar werd getoond. Haar werd iets getoond over Gods liefde, over offergaven, over gebed voor de zieken, over de avondmaalsdienst, over de Zeven Laatste Plagen in verband met het Millennium, over nieuw licht, over de inzameling na 1844, over het uitgavewerk, over de Kaart van 1843, over het „Dagelijks", over „tijd" als een beproeving, en over bedevaarten naar Jeruzalem. En als u het aandachtig leest, dan is dit geen doorgaande gedachtengang. Dit is veeleer iets in de trant van: „Mij werd dit getoond", en zij tekent op wat haar werd getoond; en haar werd iets getoond dat niet noodzakelijkerwijs met iets anders verband houdt. U moet dat inzien; want zodra men deze alinea's bijeen begint te brengen, begint men de gedachte te construeren dat zij iets zegt wat zij in werkelijkheid niet heeft gezegd.

Review and Herald, 1 november 1850

Goed. Let op de eerste alinea van de vijf alinea's waarmee wij te maken hebben uit november 1850.

> "23 september toonde de Heer mij dat Hij voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te brengen, en dat de inspanningen in deze tijd van verzameling verdubbeld moesten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van verzameling, zal God Zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de inspanningen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten zij slechts weinig of niets tot stand; maar in de verzameling, wanneer God Zijn hand heeft uitgestrekt om Zijn volk te verzamelen, zullen inspanningen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand zich beriep op de verstrooiing als voorbeeld om ons nu in de verzameling te leiden; want indien God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit verzameld worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd, als dat zij wordt gepredikt."—

De laatste zin uit die alinea luidt: „Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd als dat zij wordt gepredikt." Goed. Deze gedachte zal worden losgelaten.

De tweede alinea van de vijf die wij beschouwen, waar staat: „De Heere toonde mij", u ziet dat ik het heb onderstreept.

—„De Heer toonde mij dat de kaart van 1843 door zijn hand geleid was, en dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde. Dat zijn hand erover was en een vergissing in sommige van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat zijn hand werd weggenomen."—

De reden waarom ik in deze vier alinea's bovenaan de pagina iets heb onderstreept, is dat daarin redactionele wijzigingen zullen worden aangebracht wanneer het in 1851 wordt herdrukt in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White.

Goed. „De Heere toonde mij" zal worden gewijzigd; „door Zijn hand" zal worden gewijzigd; „dat geen enkel deel ervan veranderd mocht worden" zal worden gewijzigd.

Dan staat er vervolgens in de volgende vetgedrukte alinea [vierde alinea] op de pagina:

—„De Heere toonde mij dat tijd sinds 1844 geen beproeving was geweest, en dat tijd nooit meer een beproeving zal zijn.”—

„De Heere toonde mij,” dat zal veranderd worden. Wat men het volgende jaar zal doen in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, is dat men die alinea van één zin zal nemen en haar zal samenvoegen met de voorgaande alinea. Men zal er één alinea van maken.

Maar ook, als een woord of woorden vetgedrukt zijn, zullen er nog andere veranderingen in de opmaak zijn; en ik zal u een voorbeeld geven van wat ik bedoel.

En in de derde alinea staat:

—„Toen zag ik met betrekking tot het —Dagelijks,’ dat het woord —offer’ door menselijke wijsheid was toegevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heer degenen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden, het juiste inzicht daarover had gegeven. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —Dagelijks;’ maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere opvattingen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn gevolgd.”—

Dan staat er in de volgende vetgedrukte alinea [vierde alinea] op de pagina,

„De Heere toonde mij dat de tijd sinds 1844 geen beproeving is geweest, en dat de tijd nooit meer een beproeving zal zijn.”—

„De Heer heeft mij getoond,” dat zal veranderd worden.

Wat zij het volgende jaar in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White zullen doen, is dat zij die alinea van één zin zullen nemen en die met de voorgaande alinea zullen samenvoegen. Zij zullen er één alinea van maken.

En zij zullen „De Heer toonde mij” veranderen in „Mij werd ook getoond.” Goed? Zij zullen van die twee alinea’s één alinea maken, en zij zullen het in 1851 veranderen in: „Mij werd ook getoond,”.

—„Toen werd mijn aandacht gevestigd op sommigen die in de grote dwaling verkeren, namelijk dat de heiligen nog naar het Oude Jeruzalem moeten gaan, enz., voordat de Heer komt. Een zodanige opvatting is erop berekend de gedachten en de belangstelling af te leiden van het tegenwoordige werk van God, onder de boodschap van de derde engel; want als wij naar Jeruzalem moeten gaan, dan zullen onze gedachten zich vanzelf daarop richten, en zullen onze middelen aan ander gebruik worden onttrokken om de heiligen naar Jeruzalem te brengen. Ik zag dat de reden waarom zij werden overgelaten om in deze grote dwaling te vervallen, daarin gelegen is dat zij hun dwalingen, waarin zij gedurende een aantal voorbijgegane jaren hebben verkeerd, niet hebben beleden en verlaten.” Review and Herald, 1 november 1850.

Maar wanneer u bij Early Writings komt, weet u wat zij doen? Zij laten „I was also shown” weg, waar in Early Writings in deze ene alinea zal staan: „When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily,’ but since 1844, in the confusion, other views have

been embraced, and darkness and confusion has followed.” Zij hebben „I was also shown” weggelaten, en de volgende zin is: „time had not been a test since 1844.” Plotseling weet u niet meer dat deze gedachte, namelijk dat tijd sinds 1844 geen toetssteen was geweest, behoort tot de dingen die haar specifiek werden getoond. U gelooft dat dit deel uitmaakte van haar licht over de Daily in die onjuiste opvatting die verwarring voortbracht.

Dat is niet het origineel. U hebt het origineel. Kijk het na.

De volgende stap (stap twee) — 1851 Een schets van de christelijke ervaring en het gezicht van Ellen G. White

Vervolgens treft u hieronder *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White* aan, gedrukt in 1851; en u hebt de uitsplitsingen van de veranderingen die plaatsvonden, en er is een zeer, zeer betekenisvolle verandering.

„Op 23 september toonde de Heere mij [vroeger—„toonde”] dat Hij voor de tweede maal zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van inzameling verdubbeld moesten worden. In de verstrooiing werd Israël geslagen en verscheurd; maar nu, in de tijd van inzameling, zal God zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten zij weinig of niets tot stand; maar in de inzameling, wanneer God zijn hand heeft gezet om zijn volk te vergaderen, zullen de pogingen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren verenigd en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het verkeerd was wanneer iemand zich op de verstrooiing beriep voor voorbeelden die ons nu, in de inzameling, zouden moeten leiden; want indien God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit worden vergaderd. [Verwijderd: Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad wordt gepubliceerd als dat zij wordt gepredikt.] [Alinea’s samengevoegd] Ik heb gezien [vroeger—„de Heere toonde mij”] dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere was geleid, [vroeger—„door zijn hand”] en dat zij niet veranderd mocht worden; [vroeger—„geen enkel deel ervan mocht veranderd worden”] dat de cijfers waren zoals Hij die hebben wilde. Dat zijn hand erover was, en een vergissing in sommige cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat zijn hand werd weggenomen.

„Toen zag ik met betrekking tot het —Dagelijks,’ dat het woord —offer’ door de wijsheid van de mens was ingevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere het juiste inzicht daarover heeft gegeven aan hen die de boodschap van het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in het juiste inzicht omtrent het —Dagelijks;’ maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere opvattingen omhelsd, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd. [Paragrafen samengevoegd] Ik heb ook gezien [Vroeger—„de Heere toonde mij”] dat tijd sinds 1844 geen beproeving meer is geweest, en dat tijd nooit meer een beproeving zal zijn.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Tijd die niet verbonden is met de boodschap van de derde engel

Ellen White had een ander visioen dan het visioen dat zij had en dat uiteindelijk in Vroege Geschriften terechtkwam. Zij had verscheidene visioenen; maar zij had een visioen waarin haar iets werd meegedeeld; haar werd één alinea meegedeeld, en zij schreef die op.

"De Heere heeft mij getoond dat de boodschap van de derde engel moet uitgaan en verkondigd moet worden aan de verstrooide kinderen des Heeren, en dat zij niet aan tijd opgehangen moet worden; want tijd zal nooit meer een beproeving zijn. Ik zag dat sommigen in een valse opwinding geraakten die voortkwam uit het prediken van tijd; dat de boodschap van de derde engel sterker was dan de tijd ooit kan zijn. Ik zag dat deze boodschap op haar eigen fundament kan staan, en dat zij geen tijd nodig heeft om haar te versterken, en dat zij met machtige kracht zal uitgaan, haar werk zal doen, en in gerechtigheid verkort zal worden." A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Waarover spreekt zij daar? Dat wij de boodschap van de derde engel nooit meer opnieuw met tijd in verband moeten brengen, nietwaar?

Amen? Bent u met mij?

Waar vindt u dit? Waar is het gelokaliseerd?

UIT HET GEHOOR: (Geen antwoord.)

UIT HET GEHOOR: Een schets van de christelijke ervaring en opvattingen.

Een schets van de christelijke ervaring en opvattingen van Ellen G. White, bladzijde 48, bladzijde 48.

Goed. Waar vinden wij de passage die wij bespreken, die afkomstig is uit Review and Herald, november 1850; waar bevindt die zich in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Welnu, zij bevindt zich, als u in uw aantekeningen teruggaat, in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, bladzijde 61 en bladzijde 62.

U hebt een visioen in A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White dat op pagina 48 is opgetekend; vervolgens hebt u het visioen dat uiteindelijk in Early Writings, op de bladzijden 61 en 62, zal worden opgenomen. Zij worden door 13 of 14 pagina’s van elkaar gescheiden, nietwaar?

En wat zullen zij doen wanneer het om Early Writings gaat? Zij zullen deze alinea van bladzijde 48 nemen en die onmiddellijk na haar verklaring invoegen dat tijd niet langer een toets is. Zij zullen twee visioenen samenvoegen.

Volgt u wat ik bedoel?

MAN IN HET PUBLIEK: Ja.

Volgt u wat ik bedoel?

INDIVIDU DIE IN HET GEHOOR WORDT AANGESPROKEN: (Bevestiging.)

Goed, want jij bent degene bij wie ik minder bevestiging zie.

De Laatste Stap (Stap Drie) — Vroege Geschriften, 1882

Goed. Nu ben ik terug bij pagina 6 van uw aantekeningen; en nu hebt u opnieuw Early Writings.

> „23 september, . . . Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.
>
> Toen zag ik met betrekking tot het —dagelijkse' (Daniël 8:12), dat het woord —offer' door menselijke wijsheid was ingevoegd en niet tot de tekst behoort, en dat de Heer het juiste inzicht daarover gaf aan hen die de roep aangaande het uur van het oordeel verkondigden. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in het juiste inzicht omtrent het —dagelijkse'; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen omhelsd, en duisternis en verwarring zijn gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen toetssteen meer geweest, en zal nooit meer een toetssteen zijn.
>
> De Heere heeft mij getoond dat de boodschap van de derde engel moet uitgaan en verkondigd moet worden aan de verstrooide kinderen des Heeren, maar zij mag niet aan tijd worden opgehangen. Ik zag dat sommigen in een valse opwinding geraakten, voortkomend uit het prediken van tijd; maar de boodschap van de derde engel is sterker dan tijd haar kan maken. Ik zag dat deze boodschap op haar eigen grondslag kan staan en geen tijd nodig heeft om haar te versterken; en dat zij met machtige kracht zal uitgaan, haar werk zal doen, en in gerechtigheid zal worden verkort.
>
> "Toen werd mijn aandacht gevestigd op sommigen die in de grote dwaling verkeren te geloven dat het hun plicht is naar het Oude Jeruzalem te gaan . . ." Early Writings, 74-76.

En de reden dat dit vetgedrukt is, is dat dit de alinea hier is waar staat: „. . . Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —dagelijks'; maar in de verwarring sinds 1844 zijn andere opvattingen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn gevolgd. Tijd is sinds 1844 geen toetssteen meer geweest, en zal dat nooit meer zijn." U moet zich herinneren dat zij oorspronkelijk, in haar eerste verslag van dit visioen, zei: „Mij werd getoond dat tijd sinds 1844 geen toetssteen meer is geweest," en dat dit een andere alinea was. Zij had ervoor gezorgd dat er een onderscheid was tussen wat haar werd getoond over het Dagelijks en wat haar werd getoond over tijd als toetssteen; en dat de volgende alinea, die spreekt over het niet verbinden van tijd met de boodschap van de Derde Engel, niet in het oorspronkelijke visioen stond. Het stond op bladzijde 48 van Life Sketches, niet op de bladzijden 61 en 62.

Maar wanneer u bij Early Writings in 1882 komt, hebben zij die samengevoegd; en daarom, wanneer u in de jaren 1930 terechtkomt en u zich in het adventisme in diepe duisternis begeeft, en Willie White zegt dat wanneer u de Daily bestudeert, u die in de context van de tijd moet bestuderen—„Het spijt me, Willie, uw verantwoordelijkheid was dat u degene zou zijn die het nauwkeurige historische verslag van de Geest der Profetie doorgaf. U had degene moeten zijn die

de Geest der Profetie verdedigde. En in uw presentatie van Early Writings, bladzijde 75, hebt u de oorspronkelijke bronnen terzijde geschoven, en die oorspronkelijke bronnen zeggen dat wanneer u het argument naar voren bracht dat de Daily in Early Writings, 74, in de context van de tijd beschouwd moet worden, dat absoluut onwaar is."—Het is onwaar! Het kan door het verslag in de Geest der Profetie niet worden staande gehouden. Het kan door de geschiedenis van die tijdsperiode niet worden staande gehouden.

Goed. Punt 1: Zuster White zegt in Early Writings, 74, dat er een juiste opvatting van het Dagelijkse is. Het voornaamste argument dat later in de geschiedenis wordt opgedrongen, is dat men, wanneer men die passage in Early Writings, 74, bestudeert, haar in de context van tijdsbepaling moet plaatsen. Dat argument is vals; het is niet geldig!

Zo blijven wij nu slechts over met het standpunt dat er een juiste opvatting van het Dagelijks is. Goed? Maar wij zullen nog één gedachte uit deze alinea naar voren brengen.

Er staat: „23 september, de Heere toonde mij . . . ." 23 september, wanneer? 1850: „23 september 1850 toonde de Heere mij."

Wat liet Hij haar zien?

Welnu, een van de dingen die Hij haar liet zien, was dat sinds 1844 andere opvattingen over het Dagelijkse zijn omhelsd.

„Op 23 september 1850 toonde de Heere mij . . . . Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het —Dagelijks'; maar sinds 1844 zijn er in de verwarring andere opvattingen aangenomen, en duisternis en verwarring zijn daarop gevolgd. The Review and Herald, november 1850."

Maart 1850 Het „Dagelijkse" is het Aardse Heiligdom

Dus onderaan bladzijde 6 staat een alinea die afkomstig is uit de Review and Herald van maart 1850, en het is een artikel van David Arnold.

> „Hij [Daniël] ziet ook dezelfde onderdrukkende macht —opstaan tegen de Vorst der vorsten;' en aldus een einde maken aan de rechtsgeldigheid van al de dagelijkse offers die op de Sinaï waren ingesteld om dagelijks in acht genomen te worden totdat het Zaad zou komen. Hier werd Christus, de werkelijkheid, of het grote antitypische offer, door de Romeinse soldaten geslacht. Aldus werd door Rome —het dagelijkse offer weggenomen,' en de plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen door Titus, een Romeins generaal, toen hij de stad Jeruzalem en de tempel van God verwoestte, die —het heiligdom' bevatte. Hier begon de vervulling van Christus' profetische verklaring. En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en als gevangenen weggevoerd worden onder alle volken, en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, TOTDAT DE TIJDEN DER HEIDENEN VERVULD ZULLEN ZIJN.' Lukas 21:24." David Arnold, Review and Herald, maart 1850, Deel 1, Nummer 8.

In dit artikel leert David Arnold dat het Gedurige in het boek Daniël het Joodse heiligdom in Jeruzalem vertegenwoordigt, dat door het heidense Rome in het jaar 70 n.Chr. werd weggenomen.

September 1850 Het „Dagelijkse” is Christus’ heiligdomsdienst

Toen, in september 1850, in datzelfde jaar — en trouwens, wie is in 1850 de redacteur van de Review and Herald? Zijn naam is James White.

James White drukt derhalve in september 1850 een artikel van Crosier af, waarin wordt geleerd dat het Dagelijkse de heiligdomsdienst van Christus voorstelt.

Welnu, Jakobus White onderwijst dit niet rechtstreeks, maar men maakt daaruit die gevolgtrekking en zegt dat dit is wat hij onderwijst. En waarom zeg ik dit? Ik zeg dit om de volgende reden: In september 1850 zegt zuster White dat sinds 1844 andere opvattingen over het Dagelijks zijn omhelsd in duisternis, en verwarring is daarop gevolgd.

Deze twee opvattingen [Arnold en Crosier] zijn niet de pioniersopvatting dat het Dagelijks het heidendom is.

En op bladzijde 7 hebt u de twee alinea’s uit Crosiers artikel, waarin hij afleidt dat het dagelijkse de heiligdomsdienst van Christus is.

> „—En de plaats van Zijn heiligdom werd neergeworpen;” Daniël 8:11. Dit neerwerpen geschiedde in de dagen en door middel van de Romeinse macht; daarom was het heiligdom van deze tekst niet de aarde, noch Palestina, omdat de eerste bij de val werd neergeworpen, meer dan 4.000 jaar, en de laatste bij de gevangenschap, meer dan 700 jaar vóór de gebeurtenis van deze passage, en geen van beide door Romeinse toedoen.
>
> „Het neergeworpen Heiligdom is dat van Hem tegen wie Rome zich verhief, namelijk de Vorst van de heirscharen, Jezus Christus; en Paulus leert dat Zijn Heiligdom in de hemel is. Voorts, Daniël 11:30–31, —Want de schepen van Kittim zullen tegen hem komen; daarom zal hij bedroefd worden en terugkeren, en verbolgenheid koesteren (de roede om te kastijden) tegen het heilig verbond (het christendom); zo zal hij handelen; ja, hij zal terugkeren en verstandhouding hebben met hen (priesters en bisschoppen) die het heilig verbond verlaten. En strijdkrachten (burgerlijke en godsdienstige) zullen aan zijn zijde staan, en zij (Rome en zij die het heilig verbond verlaten) zullen het Heiligdom der sterkte verontreinigen.’ Wat was dit dat Rome en de afvalligen van het christendom gezamenlijk zouden verontreinigen? Deze verbintenis werd gevormd tegen het —heilig verbond’, en het was het Heiligdom van dat verbond dat zij verontreinigden; hetgeen zij evenzeer konden doen als de naam van God verontreinigen; Jeremia 34:16; Ezechiël 20; Maleachi 1:7. Dit was hetzelfde als Zijn naam ontheiligen of lasteren. In deze zin verontreinigde dit —politiek-religieuze’ beest het Heiligdom, (Openbaring 13:6), en wierp het neer van zijn plaats in de hemel, (Psalm 102:19; Jeremia 17:12; Hebreeën 8:1–2) toen zij Rome de heilige stad noemden, (Openbaring 21:2) en daar de paus installeerden met de titels, —Heere God de Paus’, —Heilige Vader’, —Hoofd van de Kerk’, enz., en daar, in de vervalste —tempel van God’, beweert hij te doen wat Jezus in werkelijkheid doet in Zijn Heiligdom; 2 Thessalonicenzen 2:1–8. Het Heiligdom is vertreden (Daniël 8:13), evenals de Zoon van God. (Hebreeën 10:29.)” O. R. L. Crosier, —Het Heiligdom’, Review and Herald, september 1850.

De Logica van James White

Waarom zou James White dit artikel afdrukken als hij beter wist? De reden daarvoor is „De logica van James White” in uw aantekeningen.

Het eerste dat na de Teleurstelling werd gedrukt, heet A Word to the Little Flock, en de drie personen die auteurs waren van die publicatie waren James en Ellen White en Joseph Bates. Het eerste dat na 22 oktober 1844 werd gedrukt door diegenen die het pad bleven volgen, was dit artikel; en in dit artikel onderschrijft zuster White Crosiers opvatting, niet zijn opvatting over het Dagelijks, maar zijn opvatting dat Christus van het Heilige naar het Allerheiligste overging.

Let op, dit is zuster White. Dit is de reden waarom James White bereid zou zijn geweest het artikel van Crosier te drukken; er staat:

„Ik geloof dat het Heiligdom, dat aan het einde van de 2300 dagen gereinigd moet worden, de Tempel van het Nieuwe Jeruzalem is, waarvan Christus een bedienaar is.” — dit is Ellen White — „De Heere toonde mij in een gezicht, meer dan een jaar geleden, dat broeder Crosier het ware licht had over de reiniging van het Heiligdom, enz.; en dat het Zijn wil was dat broeder C. de zienswijze zou uitschrijven die hij ons had gegeven in de Day-Star, Extra, 7 februari 1846. Ik voel mij door de Heere ten volle gemachtigd om die Extra aan iedere heilige aan te bevelen.

„Ik bid dat deze regels u, en alle geliefde kinderen die ze zullen lezen, tot zegen mogen zijn.” A Word to the Little Flock, 12 mei 1847.

Dus zeggen mensen, zelfs tot op de huidige dag, en sommigen van de moderne historici binnen het adventisme: „Kijk daar. Ellen White geeft haar onvoorwaardelijke goedkeuring aan Crosiers artikel; en daarom moet wat Crosier zei over het Dagelijkse, namelijk dat dit Christus’ bediening in het heiligdom is, waar zijn.” En wanneer zij dat zeggen, geven zij een onjuiste voorstelling van de geschiedenis; want Crosiers artikel bestond uit acht onderdelen en vanaf het allereerste begin begrepen de adventisten dat vier van die onderdelen louter duisternis waren, en zij zijn in het adventisme nooit, maar dan ook nooit, herdrukt.

Als voorbeeld: een van zijn standpunten in dat artikel was dat er, wanneer Jezus terugkeert, duizend jaar van vrede zullen zijn. Adventisten geloven dat niet en hebben dat nooit gedaan. Dat inzicht is een inzicht dat William Miller verwierp en dat William Miller daadwerkelijk op het rechte pad plaatste om de waarheid te begrijpen. Die leer is een van de leringen die rechtstreeks tegenover het Milleritische begrip staat.

Dus, wanneer Crosier met dit achtdelige artikel naar buiten komt, weten zij meteen al dat vier van deze delen niet opnieuw kunnen worden afgedrukt.

Maar James White drukt het gedeelte af waarin Crosier inderdaad afleidt dat het Dagelijks de heiligdomsdienst van Christus is; hij gaat echter slechts die vier gedeelten herdrukken. De andere vier zal hij niet herdrukken. Om echter Crosiers vier gedeelten te kunnen herdrukken, moet James White ze in twee nummers afdrukken. Hij moest het in september 1850 tweemaal afdrukken.

Er was niet genoeg ruimte in zijn Review and Herald van september 1850, daarom gaf hij in september 1850 twee nummers van de Review and Herald uit, zodat hij het volledige artikel van

Crosier over Christus' overgang van het Heilige naar het Allerheiligste kon opnemen.

Nu zult u bij Gerard Damsteegt opmerken dat hij de historische beoordeling geeft dat adventisten altijd hebben geweten dat er gedeelten van Crosiers artikelen onjuist waren en dat die niet herdrukt konden worden.

'Zij [Ellen Harmon] zei: —De Heere toonde mij in een visioen, meer dan een jaar geleden, dat broeder Crosier het ware licht had aangaande de reiniging van het Heiligdom, enz.; en dat het Zijn wil was dat broeder C. de uiteenzetting die hij ons gegeven had in de Day Star Extra van 7 februari 1846, zou uitschrijven. Ik voel mij door de Heere ten volle gemachtigd om die Extra aan iedere heilige aan te bevelen' (Brief. E. G. White aan Curtis, Word to the Little Flock, 12). Zevendedagsadventisten hebben deze uitspraak gewoonlijk aldus uitgelegd dat Crosiers uiteenzettingen niet zonder fouten waren, maar dat zijn voornaamste typologische bewijsvoering juist was. Herdrukken van het artikel lieten de aspecten weg die zij onjuist achtten.' P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Zijn volledige document kon nooit herdrukt worden

Nu vindt u op de volgende pagina W. A. Spicer die van hetzelfde getuigenis aflegt: Zij hebben altijd geweten dat Crosiers artikelen dwalingen bevatten, en zij hebben die vier gedeelten nooit herdrukt.

"Tot onze droefheid wandelde de jonge Crosier slechts zeer korte tijd in het licht van de sabbatswaarheid. Later verwierp hij de leer van het heiligdom, die hij had helpen vestigen. Onze broeders uit de pionierstijd drukten zijn uiteenzetting over het heiligdom verscheidene malen opnieuw af in hun vroege bladen, maar zij konden nooit zijn volledige document herdrukken. Daarin had hij aan de uiteenzetting over het heiligdom enige denkbeelden toegevoegd over de toekomende eeuw, een tijdelijk millennium, met een heerlijke tijd op deze aarde bij de Tweede Advent. Deze zaken lieten onze broeders altijd weg. Deze leringen over de toekomende eeuw waren in die dagen overal verbreid. De leer strookte nooit met de welomschreven adventboodschap; en ongetwijfeld heeft dit zuurdeeg van dwaling ertoe bijgedragen de jongere mannen af te leiden van de waarheden van de sabbat en het heiligdom. Weldra keerde hij zich tot bittere tegenstand tegen onze vroege beweging." W. A. Spicer, Review and Herald, 14 december 1939

Het punt is dat er heden ten dage mensen zijn die Zuster White's goedkeuring van Crosiers artikel in A Word to the Little Flock aangrijpen—mensen zoals Heidi Heikes, Heidi Heikes met zijn dwaze boek over het Dagelijks als Christus' bediening in het heiligdom. Dit is een van zijn argumenten.

Mensen die dit doen, miskennen de historische feiten. Zij hadden nooit alle artikelen van Crosier opnieuw kunnen afdrukken. En volhouden dat Ellen Whites instemming in A Word to the Little Flock een algemene instemming met Crosiers standpunt is, komt erop neer dat men volhoudt dat adventisten geloven dat er duizend jaar van vrede zullen zijn. Het is een dwaas argument.

Het is een verdraaiing van de geschiedenis, en dit wordt gedaan om mensen te misleiden en verwarring en duisternis teweeg te brengen.

Dus, u hebt twee historici, Spicer, die overleden is, en Damsteegt, die nog leeft; maar ik verzeker u dat noch Spicer noch Damsteegt het met mij eens zou zijn over wat ik naar voren breng. Goed, dat zouden zij niet. U hebt dus twee antagonistische historici die het eens zijn met wat ik u vertel. Er is hoegenaamd geen enkele rechtvaardiging om Ellen Whites goedkeuring van Crosiers artikel zo op te vatten dat alles daarin volmaakt was.

The Advent Review—Deel 1, Auburn NY, Nummer 3

The Advent Review—Deel 1, Auburn NY, Nummer 4

The Advent Review—Deel 1, Auburn NY, Speciaal Nummer

Toen James White in september 1850 Crosiers artikel begon te drukken in The Review and Herald, was dat Deel 1, Nummer 3.

Maar hij kon dit niet alles onderbrengen in deel 1, nummer 3; daarom voltooide hij het artikel in deel 1 van The Review and Herald, nummer 4. En wanneer deed hij dit? In september 1850.

Welnu, wat gebeurde er in september 1850? Zuster White had een visioen waarin staat: „Op 23 september 1850 toonde de Heer mij . . . . Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het 'Dagelijks'; maar sinds 1844 zijn er, in de verwarring, andere opvattingen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn gevolgd. The Review and Herald, november 1850."

Wie was haar echtgenoot? Hij was de redacteur van The Review and Herald.

Wat deed hij dus toen zijn vrouw zei: „Weet je wat mij zojuist door de Heer is gezegd, James? Mij is gezegd dat wij niet de opvattingen over het Dagelijkse moesten introduceren die in tegenspraak zijn met het pioniersbegrip dat het Dagelijkse het heidendom is, omdat dit duisternis en verwarring teweegbrengt."

Dus, wat deed James White? In september 1850 drukte hij nog een Review and Herald, drie in één maand. Deze wordt Deel 1, speciale uitgave, genoemd.

En wat deed hij? Hij herdrukte Crosiers artikel en verwijderde wat Crosier over het Dagelijks had gezegd!

Broeders en zusters, dit is historisch bewijs dat James en Ellen White begrepen dat Crosiers opvatting over het dagelijkse onjuist was en dat zij duisternis en verwarring teweegbracht.

En wat was Crosiers opvatting over het Dagelijkse? Dat het Christus' bediening in het heiligdom was.

Dus, in Early Writings, 74, wanneer zij zegt: „Op 23 september toonde de Heere mij dat de Millerieten het juiste inzicht hadden met betrekking tot het Dagelijks," is het historische bewijs dat

de Millerieten begrepen—

Nu, broeders en zusters, broeders en zusters, ontgaat u dit feit niet: Wat is dit: september 1850 wordt aan zuster White getoond dat sinds 1844 andere opvattingen over het Dagelijks waren aanvaard; mei 1850 presenteert Arnold het Dagelijks als het Joodse heiligdom; september 1850 wordt deel 1 van 2 van Crosiers artikel gepubliceerd, met inbegrip van zijn uiteenzetting van het Dagelijks als Christus' bediening in het heiligdom; september 1850 wordt deel 2 van 2 van Crosiers artikel gepubliceerd; september 1850 wordt Crosiers artikel herdrukt, maar zijn opvatting over het Dagelijks is verwijderd? Wat vindt er plaats?

Wij zien in hetzelfde jaar waarin deze Kaart van 1850 wordt vervaardigd, en wat zegt deze Kaart over het Dagelijks? „Heidense heerschappij of het DAGELIJKS weggenomen. Dan. 11:31 508."

Ellen White wist wat de opvatting aangaande het Dagelijks was van hen die de positie innamen van de roep van het Oordeeluur. Wanneer zij zegt dat zij de juiste opvatting hadden, wist zij dat de juiste opvatting was dat het de wegneming van de heidense heerschappij voorstelde; het Dagelijks stelde het heidendom voor.

En in dit jaar, 1850, bewijst het historische verslag dat zij en haar echtgenoot de leer verwierpen dat het Dagelijkse de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigt, hetgeen de leer is die het Biblical Research Institute van de Zevende-dags Adventistenkerk handhaaft. Het is de leer die de onafhankelijke bedieningen, zoals Heartland en Steps to Life, ondersteunen. Het is de leer die duisternis en verwarring brengt.

Merk nu het volgende op met betrekking tot de Kaart van 1850. Dit is in november 1850. Dit is dezelfde maand waarin zij het visioen heeft dat zij optekent, dat uiteindelijk de ontwikkeling doormaakt in 1851 en vervolgens in 1882 terechtkomt in Early Writings, in juist deze maand, in juist deze maand, in november 1850. Er staat,

„Maandag keerden wij terug naar Dorchester, waar onze dierbare broeder Nichols en zijn gezin wonen."

Hier bovenaan [verwijzend naar de Kaart van 1850, rechterbovenhoek]: „Uitgegeven door Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts." Goed? Zij spreekt hierover, nietwaar? Ziet u het, deze Kaart?

—"Daar in de nacht gaf God mij een zeer interessante visie, waarvan u het grootste deel in het blad zult zien. God toonde mij de noodzakelijkheid aan van het uitgeven van een kaart. Ik zag dat deze nodig was en dat de waarheid, duidelijk gemaakt op tabellen, veel zou uitwerken en zielen ertoe zou brengen tot de kennis der waarheid te komen." Manuscript Releases, nummer 15, 210 november 1850.

Zij had een visioen in het huis van Nichols in Dorchester—dat staat alles op deze kaart—waarin gezegd werd: „U moet een kaart maken."

En wat zegt zij over de kaart? Hoe beschrijft zij die?

Ga naar Habakuk 2: „Ik zag de noodzaak in van het uitgeven van een kaart,” en wat zou zij doen? Zij was nodig, „opdat de waarheid duidelijk gemaakt zou worden op tafelen.” Habakuk 2, vers 2, zegt: „Toen antwoordde de HEERE mij en zeide: Schrijf het gezicht op, en stel het duidelijk op tafelen, ...” Zij zegt dat deze Kaart van Otis Nichols uit 1850, gedrukt te Dorchester, Massachusetts, een vervulling is van Habakuk, evenals zij in De Grote Strijd zegt dat de Kaart van 1843 een vervulling is van Habakuk.

Goed, ziet u dat? Ziet u wanneer zij dit visioen ontving? In dezelfde tijd dat dit gaande was: „23 september, de Heere toonde mij . . . . dat de leer van het Dagelijkse als Christus’ heiligdomsdienst duisternis en verwarring brengt,” en haar echtgenoot herdrukte het artikel onmiddellijk en verwijderde die twee alinea’s. Het werd in het adventisme nooit opnieuw herdrukt tot 1931, toen Willie White het opnieuw uitgaf; en toen hij dat deed, stond er in juist die brochure die hij drukte een vals getuigenis. Dat kan worden aangetoond.

Nu wil ik hier iets aan u voorlezen, een langer citaat, over dezelfde tijdsperiode. Dit is van 27 november 1850.

Ik heb verzuimd u enige tijd te schrijven. Ik zal u nu mijn redenen geven. Ten eerste had ik gedurende weken geen tijd om te schrijven nadat ik de vriendelijke en welkome brief van Zuster Arabella had ontvangen, anders zou ik aan haar verzoek hebben voldaan om die binnen twee weken te beantwoorden. De brief beviel mij zeer. Wij waren allen in de brief geïnteresseerd en hopen dat mijn vertraging u er niet van zal weerhouden deze te beantwoorden zodra u hem leest, en de volgende keer zal ik niet zo lang wachten.

De gezondheid van Jacobus en mij is nu tamelijk goed. Ons verblijf is in Parijs, bij broeder Andrews, op slechts enkele schreden van het postkantoor en de drukkerij. Wij zullen hier nog enige tijd blijven. Dit is een zeer vriendelijk gezin, doch tamelijk arm. Alles wat zij hebben, stellen zij hier kosteloos ter beschikking. Wij achten het niet juist hun hier gedurende ons verblijf tot enige last te zijn. Ik verlang er zeer naar u allen en dierbare zuster Gorham te zien.

Onze samenkomst te Topsham was er een van diepgaand belang. Achtentwintig personen waren aanwezig; allen namen deel aan de bijeenkomst.

Zondag kwam de kracht van God over ons als een geweldige, voortgedreven wind. Allen stonden op hun voeten en prezen God met luide stem; het was zoals toen het fundament van het huis van God werd gelegd. De stem van geween kon niet onderscheiden worden van de stem van gejuich. Het was een tijd van overwinning; allen werden gesterkt en verkwikt. Nooit eerder heb ik zulk een krachtige tijd meegemaakt.

"Onze volgende bijeenkomst was in Fairhaven. Broeder Bates en zijn vrouw waren aanwezig. Het was een zeer goede samenkomst. Bij onze terugkeer naar het huis van Broeder Nichols gaf de Heere mij een visioen en toonde mij dat de waarheid duidelijk op tafelen moest worden uiteengezet, en dat dit velen ertoe zou brengen om door de boodschappen van de drie engelen voor de waarheid te kiezen, waarbij de twee eerste duidelijk op tafelen werden uiteengezet."—

Dat bevindt zich precies hier beneden, [wijzend naar de linkerbenedenhoek van de kaart van 1850]. Goed? Zij staan op deze kaart; daarover spreekt zij.

—„Ik zag ook dat het even noodzakelijk was dat het blad werd uitgegeven als dat de boodschappers uitgingen, want de boodschappers hebben een blad nodig om met zich mee te dragen, dat de tegenwoordige waarheid bevat, om in de handen te leggen van hen die horen; dan zou de waarheid niet uit het geheugen verdwijnen, en het blad zou gaan waar de boodschappers niet konden gaan. Andere dingen heb ik gezien die in het blad zullen verschijnen.

Hoe gaat het met u allen? Streeft u allen naar het eeuwige leven? Ik verlang er zeer, zeer naar u te zien en denk dat dit weldra het geval zal zijn. Nu is het de tijd der voorbereiding en ik hoop dat wij ons allen ernstig voor de eeuwigheid zullen inzetten. De tijd schijnt zeer kort te zijn, en wat wij doen, moeten wij snel doen.

20 november, een week geleden, gingen broeder Henry Nichols en ik naar Topsham. Wij waren juist van de middagmaaltafel opgestaan, donderdag [21 nov.], toen een van de kinderen van broeder Foey binnenkwam en zei dat hun moeder buiten bewustzijn was. Wij haastten ons een mijl over de rivier en vonden onze geliefde zuster Foey stervende. Mijn smart was groot toen ik bemerkte dat zij mij niet kende. Zij bleef lange tijd in grote benauwdheid, tot tussen drie en vier uur, en blies toen de laatste adem uit. Zij heeft een echtgenoot en drie kinderen achtergelaten om hun verlies te bewenen.

„Vrijdagochtend [22 nov.] kwam broeder Henry naar Paris, opdat James hem zou scheren zodat hij de begrafenis kon bijwonen. Wij hadden een zeer plechtige, indrukwekkende tijd. De Heere verliet ons niet, maar liet Zijn Geest op ons rusten. De laatste dagen van zuster Foey waren beslist haar meest geestelijke en beste dagen. Broeder Foey heeft hierin zijn vertroosting, dat zij als christen stierf. Hij houdt zich goed staande. God geeft hem genade om de beproeving te verdragen. O, hoe goed is het een hoop op God te hebben die in alle taferelen van beproeving en verdrukking staande houdt. Prijs God voor een hoop, een goede hoop. Wat zoudt u, wie van u ook, geven voor uw hoop?”

Houd vast aan het geloof. Wees sterk in God en steun op Zijn eeuwige arm. Die zal u nooit begeven, maar u onder elke beproeving staande houden. Ik hoop dat u allen steeds sterker zult worden in de waarheid. Wankel niet, maar baan u een weg naar het koninkrijk.”

Daar gaan we. Dit is wat ik wil dat u ziet.

—„Een week geleden, op de vorige sabbat, hadden wij een zeer interessante samenkomst. Broeder Hewit uit Dead River was daar. Hij kwam met een boodschap van de strekking dat de vernietiging van de goddelozen en de slaap van de doden een gruwel waren binnen een gesloten deur, die een vrouw, Izebel, een profetes, had binnengebracht, en hij geloofde dat ik die vrouw was, Izebel.”—

Goed? Broeder Hewit zegt dat Ellen White Izebel is en dat zij drie dwalingen heeft ingevoerd.

„—Wij wezen hem op enkele van zijn vroegere dwalingen, namelijk dat de 1335 dagen geëindigd waren, evenals op talrijke andere dwalingen van hem. Het had echter maar weinig uitwerking. Zijn

duisternis werd in de samenkomst gevoeld en zij sleepte zich voort.”

Nu wil ik dat u dit ziet. Ik heb iets over deze alinea te zeggen waarvan ik wil dat u het volgt, als u kunt.

Als u ooit te maken hebt gehad met degenen binnen het adventisme die de tijdsprofetieën opnieuw toepassen aan het einde van de wereld, dan hebben zij slechts drie citaten die zij gebruiken — zij gebruiken veel citaten, maar er zijn drie voornaamste citaten waarop zij zich beroepen. Dit is er een van; want zij zullen daarheen gaan en zeggen: „Wij hebben hem gewezen op enkele van zijn dwalingen in het verleden,” en zij zullen beweren dat, wanneer zij zegt „dat de 1335 dagen geëindigd waren”, dat een van zijn dwalingen was. Ziet u hoe men die grammatica enigszins kan verdraaien: „Wij hebben hem gewezen op enkele van zijn dwalingen in het verleden”? Wij hebben hem ook verteld dat de 1335 dagen geëindigd waren; maar de tijdsbepalers zeggen dat wij hem op enkele van zijn dwalingen in het verleden hebben gewezen, en dat een van die dwalingen was dat u leert dat de 1335 dagen geëindigd zijn, en dat dit een dwaling is.” Dus u kunt het op beide manieren verdraaien.

De eerste keer dat ik een rechtstreekse confrontatie met Eugene Prewitt had, was in Oklahoma, en hij betoogt dat de Milleritische geschiedenis zich aan het einde van de wereld niet herhaalt, en ik geef hem een paar citaten uit de Geest der Profetie.

En hij zegt: “Jeff, je weet dat Ellen White een slordige schrijfster was.”

En ik zei: "Wat bedoelt u?"

En hij ging naar dit citaat. Hij zegt dat dit citaat bewijst dat zij een onnauwkeurige schrijfster is; want zij weet dat ik weet dat de tijdstellers dit citaat kunnen verdraaien, indien zij dat wensen.

Nu is het één ding dat een plaats als Washita de invloed heeft die haar studenten leert dat Ellen White een onzorgvuldige schrijfster is; maar is zij hier een onzorgvuldige schrijfster?

—„Ik voelde dat ik enkele woorden moest spreken. In de naam van Jezus stond ik op, en binnen ongeveer vijf minuten veranderde de bijeenkomst. Iedereen voelde het op hetzelfde ogenblik. Ieders gelaat werd verlicht. De tegenwoordigheid Gods vervulde de plaats. Broeder Hewit zonk op zijn knieën en begon te wenen en te bidden. Ik werd in gezichtvoering weggevoerd en zag veel dat ik niet kan opschrijven. Het had een groot uitwerksel op Broeder Hewit. Hij beleed dat het van God was en werd vernederd tot in het stof. Sinds die bijeenkomst heeft hij voortdurend geschreven, en nu schrijft hij aan dezelfde tafel om al zijn dwalingen die hij heeft verkondigd, te herroepen. Ik geloof dat God hem opwaarts brengt, en dat hij geschikt is om goed te doen, indien God door hem werkt.

Veel liefde aan dierbare zuster Gorham. Zeg haar sterk te zijn. God is met haar en Hij zal haar niet verlaten. Veel liefde aan u allen. Ik hoop dat de kinderen niet slaperig zullen worden, maar belangstelling zullen hebben voor de waarheid en ijverig zullen zijn om hun roeping en verkiezing vast te maken. Schrijf, schrijf toch zeker, en doe niet zoals ik heb gedaan. Ik heb u lief, u allen. Schrijf.” Manuscript Releases, deel 16, 206–209. Geschreven te Paris, Maine, 27 november 1850.

Broeders en zusters, wat is hiervan de historische context; waar schrijft zij dit? Zij schrijft dit in 1850, in het huis van broeder Nichols.

In deze tijdsperiode, wat doet de Heer? Hij toont aan dat de Pioniers de juiste opvatting van het Dagelijks hebben, en zij behandelt dat. Zij zegt dat Christus' bediening in het heiligdom de onjuiste opvatting van het Dagelijks is.

In deze geschiedenis, juist deze geschiedenis—niet slechts deze geschiedenis en niet slechts het jaar zelf, maar zelfs de maand van dat jaar waarin zij visioenen ontvangt en zij deze waarheid omtrent het pioniersstandpunt aangaande het Dagelijks verduidelijkt, door te zeggen dat degenen die de Oproep van het Oordeeluur verkondigden de juiste zienswijze op het Dagelijks hadden; en in dezelfde alinea zegt zij: „Ik zag dat de kaart van 1843 door de hand des Heren was geleid en dat zij niet veranderd mocht worden, en dat degenen die de Oproep van het Oordeeluur verkondigden de juiste zienswijze op het Dagelijks hadden."

En wat zegt het over het Dagelijks op deze kaart van 1843? Wel, het zegt dat het in AD508 werd weggenomen; en dat 1335 jaar later u brengt tot 1843 en dat de 1335 in het verleden ligt.

Kunt u zich voorstellen dat zij, in precies die maand, in precies dat jaar, tegen broeder Hewit uit Dead River zou zeggen dat het nog toekomstig was?

Welnu, deze tijdsbepalers, deze tijdsbepalers, en deze mensen die geloven dat Zuster White een onzorgvuldige schrijfster is. De geschiedenis bevestigt dit niet.

Dus wil ik dat u inziet dat Ellen White, in verband met het Dagelijkse, zelfs de 1335 begreep.

Ellen White hechtte niet slechts haar zegel van goedkeuring aan de opvatting dat het Dagelijks het heidendom was; zij begreep dat het de profetie van 1335 jaar deed aanvangen, die in 1843 eindigde, en zij verdedigde dat standpunt in het openbaar tegenover broeder Hewit uit Dead River. Ziet u dat?

En in dezelfde maand, waarin zij zegt dat Christus' heiligdomsdienst als het Dagelijks slechts duisternis en verwarring teweegbrengt; verwijdert haar man, in reactie op dat visioen, die leerstelling uit de Review and Herald.

Hierboven in uw aantekeningen, waar staat: „1850-kaart", staat precies dit [verwijzend naar de derde kolom van links op de 1850-kaart, de tekst die volgt op Jezus aan het kruis in AD31]. Ik wilde dat u het in uw aantekeningen kon hebben.

> Weg Daniël 11:31 508

En dan op de kaart van 1843 hier [verwijzend naar de middelste kolom, onder Jezus aan het kruis in AD31]:

Wegneming van het dagelijks offer. Dan. 12:11, 12

Goed, dit zijn deze twee grafieken.

Zuster White begreep dat deze mannen de juiste opvatting hadden, en zij begreep dat deze de 1335-jaarsprofetie inluidde, die in 1843 eindigde; en zij begreep dat dit de heidense heerschappij vertegenwoordigde die in 508 werd weggenomen.

Onder deze twee verwijzingen naar de Kaarten hebt u nog een ander citaat uit de tijd van broeder Nichols, en daarin berispt zij mensen omdat zij andere kaarten maken, omdat hun illustraties satanisch zijn; terwijl zij zegt dat de illustraties op deze twee Kaarten hemels zijn. Zij zegt,

„Ik zag dat het vervaardigen van kaarten geheel verkeerd was. Het vond zijn oorsprong bij broeder Rhodes en werd voortgezet door broeder Case. Middelen zijn besteed aan het maken van kaarten en het vormen van onbehouwen, afstotelijke afbeeldingen om engelen en de heerlijke Jezus voor te stellen. Ik zag dat zulke dingen God mishaagden. Ik zag dat God was in de uitgave van de kaart door broeder Nichols."

Wie was betrokken bij de uitgave van deze kaart uit 1850? God!

—'Ik zag dat er'—wat?—'een profetie van deze kaart in de Bijbel was, en als deze kaart voor Gods volk bestemd is, als zij voldoende is voor de een, dan is zij dat ook voor de ander; en als iemand behoefte had aan een nieuwe kaart, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die evenzeer nodig.'

„Ik zag dat er in broeder Case een rusteloos, onbehagelijk, onverzadigd, ondankbaar gevoel was dat naar een andere kaart verlangde. Ik zag dat deze beschilderde kaarten een slechte uitwerking op de gemeente hadden. Het veroorzaakte dat er in de samenkomst een lichtzinnige, ijdele geest van spot heerste."

Welnu, dit is hetgeen waarover ik wil dat u grondig nadenkt.

—„Ik zag dat de tabellen die door God waren opgedragen, zelfs zonder uitleg een gunstige indruk op het gemoed maakten."—

'Ik zag dat de kaarten,' meervoud, 'door God waren beschikt . . . .' Welke kaarten, in het meervoud, waren door God beschikt? Deze twee Kaarten [de Kaarten van 1843 en 1850] waren door God beschikt.

Deze twee kaarten zijn een vervulling van Habakuk 2.

—„Er is iets lichts, lieflijks en hemels in de voorstelling van de engelen op de kaarten. De geest wordt bijna ongemerkt tot God en de hemel geleid. Maar de andere kaarten die vervaardigd zijn, wekken afkeer in de geest en doen het denken meer bij de aarde verwijlen dan bij de hemel. Beelden die engelen voorstellen, gelijken meer op boze geesten dan op wezens van de hemel. Ik zag dat de kaarten dagen en weken lang de geest van broeder Case in beslag hadden genomen, terwijl hij hemelse wijsheid van God had moeten zoeken en had moeten groeien in de genaden van de Geest en in de kennis van de waarheid.

„Ik zag dat, indien de middelen die verspild zijn aan het uitgeven van kaarten, besteed waren aan het duidelijk voor de broeders uiteenzetten van de waarheid door het uitgeven van traktaten, enz.,

dit veel goeds zou hebben gedaan en zielen zou hebben gered. Ik zag dat de kaartenmakerij zich als de koorts heeft verbreid.” Manuscript Releases, nr. 13, 359; 1853.

De 1290 en 1335 Dagen

Ik heb een artikel uit de Review and Herald van 28 januari 1858. De reden dat ik het in uw aantekeningen heb opgenomen, is dat u kunt zien dat men in 1858 nog steeds onderwees dat het Dagelijkse het heidendom is. U hebt het in uw naslagwerk: acht jaar na 1850 begreep men nog steeds dat het Dagelijkse het heidendom is.

> „Een andere belangrijke profetische periode waarop de adventsleer is gegrondvest, zijn de 1335 dagen van Daniël 12, waarmee de 1290 dagen zo nauw verbonden zijn. Deze beide perioden worden ons als volgt voorgesteld:“
>
> “—En vanaf de tijd dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de gruwel die verwoesting brengt zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderd en negentig dagen zijn. Zalig is hij die blijft verwachten en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen. Maar ga gij heen tot het einde daar is; want gij zult rusten en opstaan in uw lot aan het einde der dagen.” Daniël 12:11–13.

De vragen rijzen terstond: Kunnen wij vaststellen welke de gebeurtenissen zijn vanaf welke deze perioden gedateerd moeten worden; en zo ja, kunnen wij vaststellen wanneer zij plaatsvonden? Wij onderzoeken eerst: wat is het—„dagelijkse” (offer) en de—„gruwel die verwoesting veroorzaakt”? Men zal opmerken dat het woord offer cursief is gedrukt, ten teken dat het een ingevoegd woord is. Hetzelfde zal men opmerken in de andere gevallen waarin het in het boek Daniël voorkomt, namelijk hoofdstuk 11:31 en 8:11–13. Laat ons kort naar dit laatste hoofdstuk verwijzen. In vers 13 zal men opmerken dat twee verwoestingen in beeld worden gebracht: de dagelijkse (verwoesting) en de overtreding van verwoesting. Dit feit is door Josiah Litch zo duidelijk gemaakt dat wij niet beter kunnen doen dan zijn woorden aan te halen:*

—Het dagelijks offer is de huidige lezing van de tekst; maar in het origineel is van zulk een offer geen sprake. Dit wordt algemeen erkend. Het is een gloss of uitleg die de vertalers eraan hebben gegeven. De juiste lezing is: „het dagelijkse en de overtreding der verwoesting”; dagelijkse en overtreding zijn met elkaar verbonden door „en”: de dagelijkse verwoesting en de overtreding der verwoesting. Het zijn twee verwoestende machten die het Heiligdom en de heerschare zouden verwoesten.

Hieruit blijkt dat het —dagelijks,’ geenszins betrekking kan hebben op de Joodse eredienst, waarop het volgens de oudere en meer verbreide opvatting is toegepast; en dit blijkt te meer uit de overweging dat, indien deze tijdperken, hetzij letterlijk hetzij figuurlijk genomen, worden gedateerd vanaf enige afschaffing van deze eredienst, zij ons in het geheel niet brengen tot enige gebeurtenis die vermelding waard is.

„Het dagelijkse en de gruwel zijn derhalve twee verwoestende machten die de gemeente zouden onderdrukken: kunnen wij vaststellen wat deze machten zijn? Wij hoeven slechts William Millers redeneerwijze op dit punt over te nemen om tot dezelfde conclusie te komen als hij. Hij zegt:”

—Ik las verder en kon geen ander geval vinden waarin [het dagelijkse] voorkwam dan alleen in Daniël. Toen nam ik [met behulp van een concordantie] die woorden die ermee in verband stonden, —wegnemen'; —hij zal het dagelijkse wegnemen'; —vanaf de tijd dat het dagelijkse zal zijn weggenomen'; enz. Ik las verder en dacht dat ik geen licht over de tekst zou vinden. Eindelijk kwam ik bij 2 Thessalonicenzen 2:7, 8, —Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu weerhoudt, zal weerhouden, totdat hij uit de weg is weggenomen, en dan zal die wetteloze geopenbaard worden.' enz. En toen ik bij die tekst gekomen was, o, hoe helder en heerlijk verscheen de waarheid! Daar is het! Dat is —het dagelijkse!' Welnu, wat bedoelt Paulus met —hij die nu weerhoudt' of belemmert? Met —de mens der zonde' en de —wetteloze' wordt het pausdom bedoeld. Welnu, wat is het dat verhindert dat het pausdom geopenbaard wordt? Wel, dat is het heidendom. Welnu dan, —het dagelijkse' moet het heidendom betekenen.'+

Wij zien uit Daniël 8 dat het de kleine hoorn is, die volgde op de bok, of het Griekse rijk, welke het —dagelijks' wegneemt; en het is de enige macht die in beeld wordt gebracht na de verdeling van Alexanders koninkrijk tot aan de tijd waarin het Heiligdom aan het einde van de 2300 dagen gereinigd zou worden. Deze kleine hoorn hebben wij op zijn juiste plaats aangewezen als Rome, genomen als een eenheid, overeenkomend met het vierde koninkrijk uit Daniëls andere gezichten. Nu is het een feit dat er in de Romeinse macht een verandering plaatsvond van heidendom tot pausdom. Het heidendom was, vanaf de dagen van de Assyrische koningen tot aan de tijd van zijn omvorming tot het pausdom, het dagelijks, of zoals professor Whiting het weergeeft, —de voortdurende' verwoesting, waardoor Satan zich had opgesteld tegen de zaak van Jehovah. In zijn priesters, zijn altaren en zijn offers vertoonde het overeenkomst met de Levitische vorm van Jehovah's eredienst; maar toen de Levitische plaatsmaakte voor de christelijke vorm van eredienst, moest Satan, om het werk met succes tegen te staan, ook zijn vorm van tegenstand veranderen; vandaar dat de tempels, altaren en beelden van het heidendom worden gedoopt in de godslasteringen van het pausdom.

„Maar van het dagelijkse, het heidendom, wordt in de profetie gezegd dat het een heiligdom heeft, en de plaats van zijn heiligdom zou worden neergeworpen. Dat een heiligdom dikwijls verbonden is met afgoderij en heidendom, als de plaats van zijn toewijding en aanbidding, blijkt uit de volgende Schriftplaatsen: Jesaja 16:12; Amos 7:9, 13, kanttekening. Ezechiël 28:18. Betreffende het heiligdom van het dagelijkse van Daniël 8, bieden wij het volgende van Apollos Hale:*"

„—Wat kan worden bedoeld met het —heiligdom' van het Heidendom? Het heidendom, en dwaling van elke soort, hebben evenals de waarheid hun heiligdommen. Dit zijn de tempels of toevluchtsoorden die aan hun dienst zijn gewijd. Men mag dus aannemen dat hier wordt gesproken van een bepaalde en vermaarde tempel van het heidendom. Welke van zijn talrijke vooraanstaande tempels zou het kunnen zijn? Een van de prachtigste voorbeelden van klassieke architectuur wordt het Pantheon genoemd. Zijn naam betekent het —tempel of toevluchtsoord van alle goden.' De plaats waar het zich bevindt is Rome.+ De afgoden van de volken die door de Romeinen waren overwonnen, werden eerbiedig neergelegd in een nis of afdeling van deze tempel, en werden in vele gevallen ook voor de Romeinen zelf voorwerpen van verering. Zouden wij een tempel van het heidendom kunnen vinden die treffender —zijn heiligdom' was?"

Nu wij hebben vastgesteld dat het dagelijkse het heidendom is, en de overtreding der verwoesting, of —de gruwel die verwoesting veroorzaakt,' het pausdom is, en dat het bijzondere heiligdom van het heidendom het Pantheon was, en dat de —plaats' van zijn vestiging Rome was, onderzoeken wij verder.

1. Werd het heidendom —weggenomen' door de Romeinse burgerlijke macht? Wij menen dat de volgende vermelding van een belangrijk en welbekend feit in de geschiedenis van kerk en wereld een antwoord geeft op de profetie. Zij heeft betrekking op Constantijn, de eerste christelijke keizer, en luidt:

—Zijn eerste regeringsdaad was de uitvaardiging van een edict in het gehele rijk, waarin hij zijn onderdanen aanspoorde het christendom te omhelzen.'++

2. Werd Rome, de stad of plaats van zijn heiligdom, (het Pantheon,) door het gezag van de Staat neergeworpen? Het volgende uittreksel geeft het antwoord:

„—De dood van Constantijns laatste mededinger had de vrede van het rijk bezegeld. Rome was wederom de onbetwiste koningin der volken. Maar in dat uur van verheffing en luister was zij opgeheven tot aan de rand van een afgrond. Haar volgende stap zou neerwaarts en onherroepelijk zijn. De verplaatsing van het bestuur naar Constantinopel brengt de geschiedschrijver nog altijd in verwarring. Het was een daad die lijnrecht indruiste tegen de gehele loop van de oude en eerwaardige vooroordelen van de Romeinse geest. Het was niet het werk van een weelderige Aziaat, overgegeven aan de genietingen van oosterse gewoonten en klimaten, maar van een ijzeren overwinnaar, in het westen geboren en, gelijk alle Romeinen, minachtend jegens de zeden der oosterlingen; het was het werk van een scherpzinnig staatsman, en toch was het in de meest tastbare mate onstaatkundig. Toch verliet Constantijn Rome, de grote burcht en troon der Caesars, voor een duistere uithoek van Thracië, en besteedde hij de rest van zijn krachtige en eerzuchtige leven aan de dubbele inspanning om een kolonie tot hoofdstad van zijn rijk te verheffen en de hoofdstad te verlagen tot de zwakke eerbewijzen en vernederde macht van een kolonie."*

Dit verslag uit de pen van de geschiedschrijver is te duidelijk om commentaar te behoeven. De plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen, zegt de profetie; en na een uiteenzetting van feiten als de bovenstaande, moet zelfs de meest kieskeurige in de profetische uitleg overtuigd zijn van de toepassing ervan.

„Van de tijd af dat het dagelijks offer zal worden weggenomen en de verwoestende gruwel zal worden opgericht, zullen er duizend tweehonderd negentig dagen zijn. Welzalig hij die verwacht en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen. Met de feiten voor ons dat het dagelijks offer het heidendom is, dat de verwoestende gruwel het pausdom is, dat er in de Romeinse macht een overgang van het eerste naar het laatste heeft plaatsgevonden, en wel door het gezag van de Staat, behoeven wij slechts verder te onderzoeken wanneer dit op zodanige wijze geschiedde dat de profetie werd vervuld; want indien wij dit kunnen vaststellen, hebben wij het beginpunt vanwaar de profetische perioden in de tekst die voor ons ligt moeten worden gedateerd. Daarom,

> “3. Wanneer vond de gebeurtenis waarop in de profetie wordt gedoeld plaats? Laat men opmerken dat de vraag niet is wanneer de heiligen in de handen van het pausdom werden overgegeven, maar wanneer de verandering van godsdienst van het heidendom tot het pausdom zó ver was voltrokken dat dit laatste de nationale godsdienst werd en in een toestand werd geplaatst om zijn loopbaan te beginnen. Dit was, evenals alle andere grote omwentelingen, niet het werk van een ogenblik. De eerste werkingen ervan waren reeds lang tevoren openbaar. Paulus zei dat zelfs in zijn dagen het verborgenheid der ongerechtigheid, de Mens der Zonde, de —gruwel der verwoesting,' reeds werkzaam was. En het is in het licht van deze Schrift dat wij de woorden van onze Heere in Mattheüs 24:15 moeten verstaan aangaande de gruwel der verwoesting, waar Hij klaarblijkelijk verwijst naar Daniël 9:27. Want hoewel het heidendom in het jaar 70, toen Jeruzalem door de Romeinen werd verwoest, nog geen plaats had gemaakt voor het pausdom, begrijpen wij toch dat de macht die toen verscheen, enigszins gewijzigd in naam en vorm, juist de macht was die, als de gruwel der verwoesting, de heiligen zou afmatten en de gemeente van de Allerhoogste verwoesten.”

Tot aan de tijd van de bekering van Clovis, koning van Frankrijk, die plaatsvond in 496, waren de Fransen en andere naties van het westelijke Rome heidens; maar na die gebeurtenis werden de pogingen om afgodendienaars tot Christus te bekeren met groot succes bekroond. Er wordt gezegd dat de bekering van Clovis aanleiding gaf tot het gebruik om de Franse monarch aan te spreken met de titels Allerchristelijkste Majesteit en Oudste Zoon van de Kerk.+ Tussen die tijd en A.D. 508 werden door „verbonden”, „capitulaties” en veroveringen „de Avborici”, de „Romeinse garnizoenen in het westen”, Bretagne, de Bourgondiërs en de Visigoten tot onderwerping gebracht.'++

—Het heidendom in het westelijke Romeinse Rijk vertraagde ongetwijfeld de voortgang van het christelijk geloof, vooral in die naties die, zoals in het geval van Engeland, werden geteisterd door de invallen van de barbaarse stammen, die afgodendienaars bleven; voortaan bezat het echter niet de macht, al had het ook de gezindheid, om het katholieke geloof te onderdrukken of de inbreuken van de Romeinse Pontifex te verhinderen.

"Vanaf die tijd was de pauselijke gruwel zegevierend, voor zover het heidendom betrof. Haar toekomstige strijd gold de andere christelijke sekten, die steeds als ketters werden behandeld; en vorsten, die steeds werden behandeld als opstandelingen of als scheurmakers van het lichaam van Christus. De voornaamste mogendheden van Europa gaven hun gehechtheid aan het heidendom slechts prijs om de gruwelen ervan in een andere vorm te bestendigen; want het heidendom hoefde slechts gedoopt te worden om in katholieke zin christelijk te worden; en wanneer de belangen of de wraak van zijn toezichthoudende dienaar dit eisten, moesten hun bezittingen en tronen, — wellicht hun leven, — op het altaar worden gelegd. SS

* Profetische Uiteenzetting, Deel 1, 127.

+ Goodrich's Universal Hist. en Gutherie's Geog.′

+ Mosheim, Christelijke Geschiedenis, Deel 1, 132, 133.

In Engeland vestigde Arthur, de eerste christelijke koning, de christelijke eredienst op de ruïnen van het heidendom.* Rapin, die beweert in zijn geschiedenis nauwkeuriger te zijn in de chronologie der gebeurtenissen, verklaart dat hij in 508 tot monarch van Brittannië werd verkozen. Boek 2, 129.

„Wat was in deze tijd de toestand van de Zetel van Rome? — Symmachus was paus van 498 of 499 tot 514. Zijn pontificaat werd gekenmerkt door de volgende opmerkelijke omstandigheden en gebeurtenissen:

„1. Hij —verliet het heidendom' toen hij de —kerk van Rome' binnentrad."

„2. Hij vond zijn weg naar de pauselijke stoel door met zijn mededinger te strijden, ja tot bloedens toe. Du Pin."

"3. Door de verering die hem wordt betoond als de opvolger van de heilige Petrus."

4. Door de excommunicatie van keizer Anastasius.+

„—Hoezeer," zegt Mosheim, „de opvattingen van sommigen de heerszuchtige aanspraken van de Roomse Pausen begunstigden, kan men gemakkelijk opmaken uit een uitlating van Ennodius, die beruchte en buitensporige vleier van Symmachus, een prelaat van twijfelachtige faam. Deze parasitaire lofredenaar hield, onder andere ongerijmde beweringen, staande dat de Paus was aangesteld tot rechter in Gods plaats, welke hij bekleedde als de plaatsbekleder van de Allerhoogste."++

"Door de kracht die in het westen aan de katholieke zaak was verzekerd, door deze successen, en door de werkzaamheid van de vicarissen en andere dienaren van de Stoel van Rome, werd de pauselijke partij in Constantinopel — geplaatst — in een positie om openlijke vijandelijkheden ten behoeve van haar meester te Rome te rechtvaardigen. In 508 trok de wervelwind van fanatisme en burgeroorlog zich in vuur en bloed door de straten van de oostelijke hoofdstad."

Gibbon zegt onder de jaren 508–514, sprekende over de beroeringen te Constantinopel: —De standbeelden van de keizer werden verbrijzeld, en zijn persoon werd in een voorstad verborgen, totdat hij, na verloop van drie dagen, het waagde de genade van zijn onderdanen af te smeken. [Het pausdom triomfeert.] Zonder zijn diadeem, en in de houding van een smekeling, verscheen Anastasius op de troon van het circus. De katholieken droegen in zijn aangezicht het ware Trisagion voor; zij jubelden over het aanbod dat hij door de stem van een heraut liet afkondigen, om de purperen waardigheid neer te leggen; zij luisterden naar de vermaning dat, daar niet allen konden regeren, zij tevoren tot overeenstemming moesten komen in de keuze van een vorst; en zij namen genoegen met het bloed van twee impopulaire ministers, die hun meester zonder aarzeling aan de leeuwen prijsgaf. Deze woedende maar voorbijgaande oproeren werden aangemoedigd door het welslagen van Vitalianus, die zich met zijn leger van Hunnen en Bulgaren, grotendeels afgodendienaars, uitriep tot kampvechter van het katholieke geloof. In deze vrome opstand ontvolkte hij Thracië, belegerde Constantinopel, roeide vijfenzestigduizend van zijn medechristenen uit, totdat hij de terugroeping van de bisschoppen, de genoegdoening van de paus, en de bevestiging van het concilie van Chalcedon verkreeg, een orthodox verdrag, met tegenzin

ondertekend door de stervende Anastasius, en getrouwer nagekomen door de oom van Justinianus. En zodanig was de afloop van de eerste der godsdienstoorlogen die zijn gevoerd in de naam, en door de discipelen, van de God des Vredes. SS

Met het volgende uittreksel van Appollos Hale besluiten wij het getuigenis over dit punt: —Wij nodigen nu onze moderne Gamaliëls uit om met ons stelling te nemen op de plaats van het heiligdom van het heidendom (sindsdien opgeëist als het „patrimonium van St. Petrus”) in 508. Wij werpen een blik enkele jaren terug, en het ruwe heidendom van de noordelijke barbaren stort zich neer op het in naam christelijke rijk van het West-Romeinse Rijk — overal zegevierend — en zijn overwinningen worden overal gekenmerkt door de wreedste barbaarsheid. . . . Het rijk valt en wordt in stukken gebroken. Eén voor één verlaten de heren en heersers van deze brokstukken hun heidendom en belijden het christelijk geloof. In godsdienstig opzicht geven de overwinnaars zich gewonnen aan de overwonnenen. Maar toch is het heidendom zegevierend. Onder zijn verdedigers is er één strenge en succesvolle overwinnaar. (Clovis.) Maar weldra buigt ook hij voor de macht van het nieuwe geloof en wordt de kampvechter ervan. Hij is nog steeds zegevierend, maar bereikt, als held en overwinnaar, het toppunt op het tijdstip dat wij innemen, A.D. 508.

—In of omstreeks hetzelfde jaar wordt de laatste belangrijke onderafdeling van het gevallen rijk openlijk, en door de kroning van zijn triomferende „monarch”, gekerstend.

“—De pontifex voor de periode waarop wij ons bevinden, is een onlangs bekeerde heiden. De bloedige strijd die hem op de stoel plaatste, werd beslist door de tussenkomst van een Ariaanse koning. Voor hem buigt men zich en men groet hem als degene die —de plaats van God op aarde’ vervult. De senaat staat zóver onder zijn macht, dat zij, op het vermoeden dat de belangen van de Stoel van Rome dit eisen, de keizer excommuniceren. . . . In 508 wordt de mijn onder de troon van het Oosterse Rijk tot ontploffing gebracht. Het gevolg van de verwarring en strijd die daardoor worden veroorzaakt, is de vernedering van zijn rechtmatige heer. Nu is de vraag: op welk tijdstip was het heidendom zó ver onderdrukt, dat plaats werd gemaakt voor zijn plaatsvervanger en opvolger, de pauselijke gruwel? Wanneer werd deze gruwel in een positie geplaatst om zijn loopbaan van godslastering en bloed aan te vangen? Is er enige andere datum voor zijn ‘plaatsing’, of ‘oprichting’ in de plaats van het heidendom, dan 508? Indien de geheimzinnige tovenares thans nog niet al haar slachtoffers onder haar macht heeft gebracht, heeft zij toch haar positie ingenomen, en sommigen hebben reeds aan haar bekoring toegegeven.”

„De anderen worden ten slotte onderworpen, — en koningen, en volken en menigten, en natiën, en talen, worden gebracht onder de betovering die hen ertoe gereedmaakt, zelfs terwijl zij — dronken van het bloed der martelaren van Jezus — menen — God een dienst te bewijzen, en zich verbeelden de uitsluitende gunstelingen des hemels te zijn, terwijl zij intussen een gemakkelijker en rijker prooi worden voor de verdoemenis der hel.”*

„Wij hebben de datum. Het —dagelijkse’ werd weggenomen en de gruwel die verwoesting veroorzaakt opgericht in 508. Rekent men vanaf dit punt, dan eindigen de 1290 dagen of jaren in 1798, waar, zoals reeds is aangetoond, de burgerlijke macht de paus door de arm van Buonaparte werd ontnomen. De 1335 dagen brengen ons 45 volle jaren aan deze zijde van die gebeurtenis.

“Maar sommigen zullen wellicht zeggen: Hoe komt het dat gij de tijdvakken in het verleden laat eindigen? Staat er niet geschreven dat Daniël zou rusten en in zijn lot zou opstaan aan het einde der dagen? Zeker; en wij geloven het. Maar wat betekent het voor Daniël om in zijn lot op te staan? Dit punt zal in overweging komen wanneer wij toekomen aan een verklaring van het voorbijgaan van de tijd, en een onderzoek van de gebeurtenissen die zich inderdaad aan het einde der dagen hebben voorgedaan. Intussen werpen wij hier het anker uit tot een volgende week.” Review and Herald, 28 januari 1858.

Fouten en gevaren van Prescott en Daniells; Er moet in de steden gewerkt worden

(A. G. Daniells werd in 1901 tot voorzitter van de General Conference gekozen. Dit doet vermoeden dat dit document in 1910 werd geschreven, een tijd waarin mevrouw White zeer bezorgd was over Daniells’ veronachtzaming van de steden en zijn betrokkenheid bij de controverse over het „Dagelijkse”.)

Onlangs zei Steve Wohlberg dat hij geen standpunt over het Dagelijkse hoeft in te nemen, omdat Ellen White nooit een standpunt over het Dagelijkse heeft ingenomen; en als het voor de profetes goed genoeg is die positie in te nemen, dan is het voor hem ook goed genoeg.

Welnu, Ellen White had inderdaad een standpunt over het Dagelijks. Zij zei dat de Millerieten daarop de juiste zienswijze hadden, en zij begreep dat het heidendom was. Zij begreep dat, toen het heidendom werd weggenomen, de 1335 begonnen; en zij begreep dat andere zienswijzen dan die slechts duisternis en verwarring voortbrachten.

En degene waarvan u uit de geschiedenis van 1850 kunt aantonen dat deze werkelijk als het brengen van duisternis en verwarring werd geïsoleerd, is Crosiers opvatting dat het dagelijkse de bediening van Christus in het heiligdom voorstelde; daarom meen ik dat zij begreep wat het dagelijkse was, niet alleen wat het was, maar ook wat het vertegenwoordigde, want als men die positie verliet, raakte men in duisternis en verwarring.

Maar in 1910 berispte Ellen White ook de president van de General Conference en W. W. Prescott omdat zij dezelfde opvatting als die van Crosier propageerden.

En geen enkele historicus zal betogen dat Prescott en Willie White en A. G. Daniells, toen zij het Dagelijks naar voren brachten, de opvatting naar voren brachten dat het Dagelijks de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigde. Iedereen weet dat.

Maar u hebt hier het volledige artikel uit Manuscript Releases, deel 20.

Wanneer is dit uitgebracht? Welnu, het werd uitgebracht in 1988; het is dus in 1988 beschikbaar voor studenten van het adventisme om te bestuderen.

Wanneer hebben Willie White, Prescott en Daniells de valse opvatting over het Gedurige in het adventisme gevestigd? Van 1919 tot 1931 hebben zij hun werk tot stand gebracht. Tegen 1931, vergeet het maar!! Het adventisme zal gaan onderwijzen dat het Gedurige de heiligdomsdienst van Christus vertegenwoordigt, omdat men de uitleg van de Schriften heeft aanvaard die uit het afvallige protestantisme en het katholicisme voortkomt. En vanaf dit punt wordt het Gedurige

vereenzelvigd met de heiligdomsdienst van Christus.

Ach, er zijn enkele stemmen die zich hiertegen verzetten en beter weten, maar vanaf dat moment is het tij volkomen gekeerd.

En vervolgens publiceert de Ellen White Estate in 1988 voor ons deze verklaring uit 1910, juist op het moment dat de kwestie van het Dagelijks door Prescott, Daniells en Willie White in beroering werd gebracht.

> In dit stadium van onze ervaring mogen wij onze gedachten niet laten afleiden van het bijzondere licht dat [ons] gegeven werd om te overwegen op de belangrijke bijeenkomst van onze conferentie. En daar was broeder Daniells, op wiens denken de vijand inwerkte;

Wat betekent dat? Wat betekent het dat de vijand in uw gedachten werkt? Het betekent dat de Heilige Geest niet in uw gedachten werkt.

> "…en uw geest en de geest van ouderling Prescott werden bewerkt door de engelen die uit de hemel werden verdreven…"
>
> Satans werk was erop gericht uw gedachten af te leiden, zodat kleinigheden en futiele bijzonderheden zouden worden ingebracht die de Heere u niet had ingegeven om in te brengen. Zij waren niet wezenlijk. Maar dit betekende veel voor de zaak der waarheid. En dat de gedachten van uw verstand, indien gij tot kleinigheden of futiele bijzonderheden zoudt kunnen worden afgetrokken, is een werk van Satans bedenksel. Gij meent dat gij een groot werk zoudt verrichten door kleine dingen in de geschreven boeken te verbeteren. Maar mij is opgedragen: Zwijgen is welsprekendheid.

Zij wilden in het boek van Uriah Smith, Thoughts on Daniel and Revelation, binnengaan en verwijderen wat hij had gezegd over het Dagelijks als het heidendom. Daarom is in deze periode een van de mannen die strijdt tegen Willie White en Prescott en Daniells een man genaamd Larry Smith.

Wie is Larry Smith? Dat is de zoon van Uriah, en hij weet wat zij willen doen en hij staat aan de zijde van zijn vader: het Dagelijkse is het heidendom.

> Ik moet zeggen: Houd op met uw muggenzifterij. Indien dit voornemen van de duivel slechts ten uitvoer kon worden gebracht, dan schijnt het u toe dat uw werk als allerwonderlijkst in opzet zou worden beschouwd. Het was het plan van de vijand om al de vermeend aanstootgevende kenmerken daar te verkrijgen waar niet alle soorten van geesten overeenstemden.
>
> „En wat dan? Juist het werk dat de duivel behaagt, zou tot stand komen. Aan de buitenstaanders zou een voorstelling worden gegeven, niet van ons geloof, maar juist datgene wat hun zou passen, dat karaktertrekken zou ontwikkelen die zouden"

doe wat? „grote verwarring veroorzaken."

Andere opvattingen over het Dagelijkse zijn aangenomen die verwarring en duisternis teweegbrengen.

> “en de kostbare ogenblikken benutten die ijverig gebruikt zouden moeten worden om de grote boodschap aan het volk voor te houden. De uiteenzettingen over enig onderwerp waaraan wij hebben gewerkt, zouden niet alle met elkaar in overeenstemming kunnen zijn, en het gevolg zou zijn dat de gedachten van gelovigen en ongelovigen in verwarring werden gebracht. Juist dit is hetgeen Satan had beraamd dat zou plaatsvinden—alles wat als onenigheid uitvergroot zou kunnen worden.

Zo de Heere wil, zullen wij, wanneer wij deze leerstellingen vanuit onze Bijbelstudie beginnen te bewijzen, Ezechiël 28 bezien; want in Ezechiël 28 wordt juist de diepste wortel van het Dagelijks aangeduid. Ezechiël 28 handelt over de verheffing van Lucifer, en zij merkt dat op; want terwijl zij trachten te zeggen dat het Dagelijks Christus’ bediening in het heiligdom vertegenwoordigt, verwierpen zij niet alleen de ware opvatting van het Dagelijks als een symbool van zelfverheffing, maar openbaarden zij juist diezelfde zelfverheffing in hun eigen ervaring. Zij benadrukt dat zij verwarring in onze gelederen zouden brengen.

> Welnu, hier is een groots werk, waarbij vreemde geesten een rol kunnen spelen. Maar de Heere heeft een werk te doen om verloren zielen te redden; en de plaatsen die satan, vermomd, zou kunnen innemen en aldus verwarring in onze gelederen brengen, zal hij op volmaakte wijze bezetten, en al die kleine verschillen zullen uitvergroot en opvallend worden.

En wat betekent het: „En mij werd getoond”? God heeft haar dit uitdrukkelijk gezegd.

> „En mij werd vanaf het begin getoond dat de Heere noch de ouderlingen Daniells noch Prescott de last van dit werk had opgelegd. Zouden Satans listen worden binnengebracht, zou deze ‘Daily’ dan zulk een gewichtige zaak zijn dat zij wordt ingebracht om de gedachten in verwarring te brengen en de voortgang van het werk in deze belangrijke tijdsperiode te belemmeren? Het behoort niet zo te zijn, wat het ook moge zijn. Dit onderwerp behoort niet ter sprake te worden gebracht,”

Zuster White begreep wat het Dagelijks was, en zij begreep dat de leer dat het Dagelijks de heiligdomsdienst van Christus is, iets is dat afkomstig is van engelen die uit de hemel werden verdreven en dat het slechts verwarring en duisternis teweegbrengt; en zij kende het standpunt van de pioniers dat het Dagelijks het heidendom vertegenwoordigde, en dat, toen het Dagelijks werd weggenomen, de tijdsprofetie van 1335 jaar begon. Dat wist zij. Zij kende het onderscheid, wat deze kerels ook willen beweren.

> "Het behoort, wat er ook moge zijn, niet zo te zijn. Dit onderwerp behoort niet ter sprake te worden gebracht, want de geest die daarmee zou worden binnengebracht, zou afwerend zijn, en Lucifer let op iedere beweging. Satanische machten zouden hun werk aanvangen en er zou verwarring in onze gelederen worden gebracht. U hebt geen roeping om het verschil van mening op te sporen dat geen toetsende kwestie is; maar uw zwijgen is welsprekendheid. Ik heb de zaak geheel duidelijk voor mij. Indien de duivel iemand van ons eigen volk in deze onderwerpen zou kunnen verwikkelen, zoals hij zich heeft voorgenomen te doen, zou de zaak

van Satan triomferen. Nu moet het werk zonder uitstel ter hand worden genomen en er mag geen [verschil van] mening worden geuit."

Satan zou die mannen die van ons zijn uitgegaan, bezielen om zich met boze engelen te verenigen en ons werk door onbelangrijke kwesties te vertragen; en welk gejuich zou er zijn in het kamp van de vijand. Sluit u aaneen, sluit u aaneen. Laat elk verschil begraven worden. Ons werk is nu om al onze lichamelijke kracht en al de zenuwkracht van ons verstand te wijden aan het uit de weg ruimen van deze verschillen, opdat allen in harmonie zijn. Indien het Satan met zijn grote ongeheiligde wijsheid toegestaan zou worden ook maar de geringste greep te krijgen, [zou hij zich verheugen].

Toen ik nu zag hoe u te werk ging, overzag mijn geest de gehele situatie en de gevolgen indien u zou voortgaan en de partijen die ons hebben verlaten ook maar de geringste gelegenheid zou geven verwarring in onze gelederen te brengen. Uw gebrek aan wijsheid zou precies zijn wat Satan wenst. Uw luide verkondiging stond niet onder de ingeving van de Heilige Geest. Mij werd opgedragen u te zeggen dat uw vitten op de geschriften van mannen die door God zijn geleid, niet door God is ingegeven. En indien dit de wijsheid is die ouderling Daniells het volk zou geven, geef hem dan geenszins een officiële positie, want hij kan niet redeneren van oorzaak tot gevolg. Uw zwijgen over dit onderwerp is uw wijsheid. Welnu, alles wat neerkomt op het vitten op de publicaties van mannen die niet meer in leven zijn, is niet het werk dat God aan iemand van u heeft opgedragen te doen. Want indien deze mannen — ouderlingen Daniells en Prescott — de gegeven aanwijzingen hadden gevolgd in het werken in de steden, dan zouden velen, zeer velen, van de waarheid overtuigd en bekeerd zijn, bekwame mannen die [nu] posities bekleden waar zij nooit bereikt zullen worden.

„De gehele wereld moet worden beschouwd als één grote familie. En wanneer u over zulk een bron van kennis beschikt om uit te putten, waarom hebt u dan de wereld jarenlang laten omkomen, terwijl de getuigenissen door onze Heere Jezus Christus waren gegeven? De ware godsdienst leert ons iedere man en iedere vrouw te beschouwen als een persoon aan wie wij goed kunnen doen.

Dit is vele jaren in druk geweest: —A Balanced Mind,' getuigenis aan ouderling Andrews. De geest kan worden ontwikkeld tot een kracht om te weten wanneer te spreken en welke lasten op te nemen en te dragen, want Christus is uw leraar. En ik vreesde zeer voor u [toen ik u zag] uw wijsheid verheffen en een koers volgen om verschil van mening binnen te brengen. De Heere roept om wijze mannen die kunnen zwijgen wanneer het [voor] hen wijsheid [is] dit te doen. Indien u een volledig mens wilt zijn, hebt u heiligmaking nodig door Jezus Christus. Nu is er juist een werk begonnen, en laat wijsheid gezien worden in iedere dienaar, in iedere voorzitter van [een] conferentie. Maar hier was een werk dat u jaren geleden had moeten aangrijpen, waar u nodig was om uw stem te verheffen voor juist dit werk. Christus gaf al Zijn volk bijzondere aanwijzingen omtrent wat zij zullen doen en de dingen die zij niet zullen doen. En er blijft ons nog een korte tijd over om de gerechtigheid des Heeren uit te werken. U kunt de weg des Heeren verstaan. Ik zag uw voornemen om de zaken te leiden naar uw eigen bedenksel nadat u als voorzitter was aangesteld. U had gedacht dat u wonderlijke dingen zou doen, hetgeen een werk zou zijn dat God niet in uw handen had gelegd om te doen. Welnu, uw

werk is niet te onderdrukken, maar iedere mogelijke nood te lenigen, indien de Heere u heeft aangenomen om te dienen. Maar u hebt al zeer vroeg blijk gegeven dat wijsheid en geheiligd oordeel door u niet zijn geopenbaard. U bracht zaken naar voren die niet zouden worden aangenomen tenzij de Heere licht zou geven.

Mij is meegedeeld dat zulke overhaaste handelingen niet hadden mogen plaatsvinden, zoals u zelfs voor nog een jaar tot voorzitter van de conferentie te kiezen. Maar de Heere verbiedt nog meer van zulke overhaaste besluiten totdat de zaak in het gebed voor de Heere is gebracht; en daar u de boodschap hebt ontvangen dat het werk des Heeren dat op de voorzitter rust een allerplechtigste verantwoordelijkheid is, had u niet het morele recht om, zoals u deed, heftig uit te varen over het onderwerp van de „Daily" en te veronderstellen dat uw invloed de kwestie zou beslissen. Daar was ouderling Haskell, die de zware verantwoordelijkheden heeft gedragen, en daar is ouderling Irwin en verscheidene mannen die ik zou kunnen noemen, die de zware verantwoordelijkheden dragen.

„Waar was uw eerbied voor de mannen op leeftijd? Welk gezag kon u uitoefenen zonder alle verantwoordelijke mannen bijeen te nemen om de zaak te overwegen? Maar laat ons de zaak nu onderzoeken. Wij moeten nu opnieuw overwegen of het het oordeel des Heren is, met het oog op het werk dat verwaarloosd is, dat uw ijver daarin bestaat het werk nog een jaar voort te zetten. Indien u het werk nog een jaar zou voortzetten met de hulp die zich met u zal verenigen, dan zou er een verandering in u en Ouderling Prescott moeten plaatsvinden. En verootmoedig uw eigen harten voor God. De Heer zal in u een blijk van een andere ervaring moeten zien; want indien ooit mannen nodig hadden opnieuw bekeerd te worden op dit huidige [tijdstip], dan [zijn] het Ouderling Daniells en Ouderling Prescott."

"Zeven mannen dienen gekozen te worden die mannen van wijsheid zijn en die door de werking van de genade Gods blijk [geven] van een wederbekering. Want van mannen die zó verblind zijn dat zij niet van oorzaak tot gevolg kunnen redeneren, dat zij de mannen zouden negeren die de verantwoordelijkheden van het werk hebben gedragen en deze voorzitters van conferenties, [dat] mannen [die] het werk meer dan twee jaar hebben gedragen terzijde zouden worden gesteld en een zó impulsief gevolg zou intreden dat mannen juist het werk zouden veronachtzamen dat hun jarenlang is voorgehouden — werk de steden — en geen, of slechts zeer weinig, aandacht [zou] worden geschonken aan de oude mannen om raad, maar zij de dingen verkondigen die zij verkiezen het volk te geven, draagt in zichzelf het getuigenis van de onveiligheid van de mannen aan wie zulk een groot en wonderbaar werk zou worden toevertrouwd."

„Christus is niet dood. Hij zal nooit toelaten dat Zijn werk op deze vreemde wijze wordt voortgezet. Laat de boeken met rust. Indien enige verandering wezenlijk noodzakelijk is, zal God ervoor zorgen dat in die verandering de harmonie bewaard blijft; maar wanneer een boodschap aan mensen is toevertrouwd met de grote verantwoordelijkheden die daaraan verbonden zijn, eist [God] trouw die door liefde werkt en de ziel reinigt. Ouderlingen Daniells en Prescott hebben beiden wederbekering nodig. Er is een vreemd werk binnengedrongen, en het is niet in harmonie met het werk dat Christus in onze wereld is komen doen; en allen die waarlijk bekeerd zijn, zullen de werken van Christus doen."

Wij allen hebben [de opdracht] het werk te verrichten dat de Vader zal verheerlijken. Wij zijn tot de crisis gekomen—óf ons juist in deze voorbereidingstijd te voegen naar het karakter van Jezus Christus, óf [dit] niet te beproeven. Ouderling Daniells, [u bent niet] vrij te menen uw stem op verheven toon te mogen laten horen zoals u onder soortgelijke omstandigheden hebt gedaan. En begrijpt wel: de voorzitter van een conferentie is geen heerser. Hij werkt in verbinding met de wijze mannen die de positie van voorzitter innemen en die door God zijn aanvaard. Het staat hem niet vrij zich te bemoeien met de geschriften in gedrukte boeken, afkomstig uit de pennen die God heeft aanvaard. Zij mogen niet langer de overhand hebben, tenzij zij minder van de heerszuchtige, overheersende macht tonen. De crisis is gekomen, want God zal onteerd worden.

„Hoe ziet de Heer neer op de onbewerkte steden? Christus is in de hemel. Nu moet de erkenning deze zijn: —Er is geen koninklijke heerschappij. En nu is de crisis van deze wereld. Nu ben Ik de Macht om te redden of te vernietigen. Nu is de tijd dat het lot van allen in Mijn handen is. Ik heb Mijn leven gegeven om de wereld te redden. En „Ik, als Ik verhoogd zal zijn," de reddende genade die Ik zal schenken, zal bewijzen dat allen die naar de goddelijke gelijkenis gevormd willen worden en één met Mij willen zijn, zullen werken zoals Ik werk met Mijn kracht van verlossende genade.' Wie wil, neme met zijn broeders het werk ter hand dat hun gegeven is te doen wanneer zij op verantwoordelijke plaatsen staan onder de raad die de Heer geeft, en trachte met de grootste ernst in volkomen harmonie te werken met Hem Die de wereld zo heeft liefgehad dat Hij Zijn leven gaf als een volkomen offer voor de redding van de wereld. Ik spreek tot onze dienaren, dat wanneer zij het werk in onze steden aanvangen, er een kalme heiligheid het dienstwerk van het Woord moge vergezellen. Wij kunnen geen juiste indruk op de gedachten van de mensen maken indien wij . . . [Onderste derde deel van deze pagina blanco gelaten.]"

„Ik neem over uit mijn dagboek. De waarheid zoals zij is in Jezus — spreek erover, bid haar, geloof elk woord in zijn eenvoud. Wat zou u winnen indien dwalingen worden voorgelegd aan de mannen die van het geloof zijn afgeweken en gehoor hebben gegeven aan verleidende geesten, mannen die nog niet lang geleden met ons waren in het geloof? Zult u aan de zijde van de duivel staan? Richt uw aandacht op de onbewerkte velden. Een wereldomvattend werk ligt vóór ons. Mij werden voorstellingen van John Kellogg gegeven."

Een zeer aantrekkelijke persoon verbeeldde de denkbeelden van de bedrieglijke redeneringen die hij naar voren bracht, gevoelens die verschilden van de zuivere Bijbelse waarheid. En zij die hongeren en dorsten naar iets nieuws, brachten denkbeelden naar voren [zo bedrieglijk] dat ouderling Prescott in groot gevaar verkeerde. Ouderling Daniells verkeerde in groot gevaar [om] verstrikt te raken in een misleiding, alsof het, indien deze gevoelens overal verkondigd konden worden, als een nieuwe wereld zou zijn.

„Ja, dat zou het doen, maar terwijl hun gedachten aldus in beslag werden genomen, werd mij getoond dat broeder Daniells en broeder Prescott in hun ervaring gevoelens van een geestelijk[e] schijn aan het verweven waren en ons volk trokken tot schone gevoelens die, zo mogelijk, zelfs de uitverkorenen zouden misleiden."

De uitverkorenen zelf zullen niet misleid worden, maar er zullen mensen zijn die met de uitverkorenen samen optrekken en die wél misleid zullen worden. De uitverkorenen zelf zijn de wijze maagden. De dwaze maagden zullen misleid worden, nietwaar?

En terwijl de wijze maagden in deze tijdsperiode, wanneer de verzoeking daar is om zelfs de uitverkorenen te verleiden, de uitstorting van de Heilige Geest ontvangen, wat ontvangen de dwaze maagden dan? De krachtige dwaling van 2 Thessalonicenzen. Ook dat zullen wij behandelen, in samenhang met het Dagelijks.

—"waren in hun ervaring gevoelens met een geestelijk[e] schijn aan het verweven en trokken ons volk tot mooie gevoelens die, indien mogelijk, zelfs de uitverkorenen zouden misleiden."

Wat is uiteindelijk de diepste kern van het spiritisme?

Wat zei Samuël, wanneer het gaat om het verhaal van koning Saul? „Weerspannigheid is als toverij." Weerspannigheid is toverij.

Waar komt Saul terecht?

UIT HET PUBLIEK: Met de heks van Endor.

Met de heks van Endor.

Wat was het dat koning Saul deed waardoor deze opeenvolging van gebeurtenissen ontstond die hem naar de waarzegster van Endor leidde? Hij stelde zijn woord boven Gods Woord. Hem was gezegd wat hij moest doen, maar hij ging toch voort en deed wat hij zelf wilde doen.

De diepste kern van het spiritisme is dat men zijn eigen woord boven Gods Woord stelt. Daar begint het allemaal. Dat is toverij.

Toverij is het onderkennen van de wijze waarop Satan u onder zijn invloed brengt. Hoe hij u begoochelt, is een magische term die betrekking heeft op magische misleiding.

Wanneer u behekst bent, wie wordt dan als eerste behekst? De heks. Het begint allemaal wanneer ik mijn woord boven Gods Woord stel. Dat is hekserij, dat is opstandigheid, en ik ben degene die behekst is geworden. En dat is wat er met Daniells en Prescott is gebeurd.

En welke opvattingen probeerden Daniells en Prescott binnen te brengen terwijl dit gaande was? Een onjuiste visie op het Dagelijks.

En wat is de ware opvatting van het Dagelijks? Dat het het heidendom is, en het heidendom is de godsdienst van zelfverheffing. Het is een godsdienst die begon in de voorhoven des hemels toen satan, toen satan, zijn woord boven Gods Woord stelde en in de geschiedenis van de mensheid het geheimenis der ongerechtigheid invoerde.

Het mysterie van de ongerechtigheid is Satans werk om ons te betoveren. Het is Satans werk om ons ertoe te brengen ons eigen woord of zijn woord boven Gods Woord te stellen.

Volgt u mijn gedachtegang?

Zoek „ongerechtigheid” op. In Strong’s Concordance zal het „ongerechtigheid” definiëren. En wanneer u het terugvoert tot het stamwoord, wat is dan het stamwoord voor „ongerechtigheid”? Alpha, alpha. Dat is de Alpha-afval.

Wanneer verkondigden Daniells en Prescott deze dwaze opvatting? In de periode van de Alfa-afval.

Mis dus niet wat zuster White hier zegt over het verleiden van zelfs de uitverkorenen en over het lezen van Ezechiël 28. Zij wist wat er gaande was. Zij wist dat deze kwestie van het Dagelijks iets is dat niet alleen leerstellig onjuist is, maar ook vereist dat degenen die de verkeerde opvatting van het Dagelijks zullen verkondigen, hun woord boven Gods Woord stellen, en hen in een positie brengt waarin zij betoverd zijn; en daarom zijn zij een werktuig in de hand van Satan om anderen door hun opstandigheid te betoveren.

> Ik moet met mijn pen vastleggen [het feit] dat deze broeders gebreken zouden zien in hun bedrieglijke denkbeelden die de waarheid in onzekerheid zouden brengen; en [toch] zij [zouden] naar voren treden als [hadden zij] groot geestelijk onderscheidingsvermogen. Nu moet ik hun zeggen [dat] toen mij deze zaak werd getoond,

Mensen zeggen: „O, Ellen White, zij heeft geen standpunt over het Dagelijkse.”

> „Toen mij deze zaak werd getoond, terwijl ouderling Daniells zijn stem verhief als een bazuin ter ondersteuning van zijn opvattingen over het —Dagelijks,’ werden de latere gevolgen mij voorgehouden. Ons volk raakte in verwarring. Ik zag het gevolg, en toen werden mij waarschuwingen gegeven dat, indien ouderling Daniells, zonder acht te slaan op de uitkomst, aldus onder de indruk zou komen en zichzelf zou doen geloven dat hij onder de inspiratie van God stond,”

Dit is spiritisme. Hij heeft zijn woord boven Gods Woord gesteld. Hij gelooft dat hij door God geïnspireerd wordt.

> „dat, indien ouderling Daniells, zonder acht te slaan op de uitkomst, aldus onder de indruk zou worden gebracht en zich ertoe zou laten brengen te geloven dat hij onder de inspiratie van God stond, overal in onze gelederen scepsis zou worden gezaaid, en wij ons daar zouden bevinden waar Satan zijn boodschappen zou overbrengen. Hardnekkig ongeloof en scepsis zouden in menselijke gedachten worden gezaaid, en vreemde gewassen van het kwaad zouden de plaats van de waarheid innemen. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, deel 20, 17–22.

De vreemde gewassen van het kwaad groeien tegenwoordig overal binnen het adventisme.

Ellen White betuigt haar instemming met het begrip van de 2520 zoals dat door de pioniers werd gehuldigd.

Ellen White hecht haar goedkeuring aan het inzicht van de pioniers dat het Dagelijks in het boek Daniël het heidendom vertegenwoordigt.